

ACCESSION NO. 417

Shah Hussain etc.

AUTHOR. ~~HEER SINGH (KAVI)~~

TITLE. ~~KAFIAN MADHU LAL SHAH~~
~~HUSAIN & HEER MIQBIL.~~

Panj. Ms. 8 P1		
K11 417-MS	ਆਇ	ਗਾਇਆਂ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ, ਹੀਰ ਮੁਕਬਿਲ ਭਿਨੋਂ ਪਤਰੇ ॥ ਲ० ਭ० ਦ ਪੰ० ਮੁ० ਪੁ०
	ਹ० ਲ०	○

417-Mo.

ਲਦੁਨੀ ਨਾਥ ਲੇਸਾਨੁ ਹਸਦੀ ਜਾਣੀ ਕਾਣੀ
ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਸਾਈ ਦਾਸ ਰੀਰਾ ਚੇ ਨਾਲ
ਬਈ ॥ ਸਗਤਿ ਦਾਤਾ ਦਾਨਿ ਰਤਿ ਦਾਬਾ ਦਾਸਾ
ਚਕਾਪਣਾ ਦੁਇ ਤਿਨੀ ਕਾਹੇ ਸੁਰੇਸ਼ ਮਾਰੇ
ਹੰਮਨ ਮੁਬਾਜੀ ਹਾਠੇ ॥ ਜੇਬੀ ਜਿਸ ਮੇਲੁ ਦੁਇ
ਦੁਨੀ ॥ ਘਾਨਖੇਬੀ ਨੀਤੇ ਸਲਤਾ ਨੀਕਾਲ ਲਈ
ਆਸਭੁ ਚੁਣਿ ਦੁਨੀ ॥ ਕਹੈ ਹੁਸਾ ਹੁਸੈ ਨਹਾ
ਦਾਈ ਪਾਛੀ ਪੁਣੀ ॥ ਸਭੁ ਟਈ ਸਾਹਾਨੁ ਮਿਲਿ
ਆਲੇ ਟੁਝਿ ਦੁਨੀ ॥ ਸਭੁ ਦਾਸਿ ਨਰਾਇਣੀ

ਆਦਾਭੀਆਮਾਸਸ਼ਾਨ੍ਰਸ਼ਾਨ੍ਰਪੰਜਰਹੋਏ।
ਅਕਾਏਕਾਇਹੋਈਆਹਾਭੀਆਮਛਕੁਛੁ
ਪਾਇਆਛਪਦਨਾਹੀਥਿਰਹੁਤਾਏਦਗਾਭੀ
ਆਹਾਸ਼ਾਨ੍ਰਗਮਿੰਤੁਗਾਆਈਕਾਮਲੀਕਰ
ਕਰਿਓਸਦੀਆਂਕਰੈਹੁਸੈਨੁਛਕੀਰਸਾਈਦਾ
ਦਾਦਇਤੇਰੇਓਲਾਗੀਆ८॥ਅਸਕੁਛਕੀਰਾਂ
ਦਾਮਕਾਇਮਕਬਹੁਨਾਹੋਦੇਬੇਹਾਭੈਨੁਰਬਾਨ
ਕੁਲੇਦਾਮਾਏਛਕੀਰਾਂਦੀਏਹਾਹੋਰਨਾਨਲੇਹਾਸ
ਦੀਖੇਡੀਦੀਸਾਹਾਤੇਪ੍ਰੀਪਟਕੇਹਾਈਸਾਹਾਨਾ

ਨਲਤ੍ਰੀਮੁਲਨਾਬੇਲੇਏਹੁਗੁਮਾਨੁਕਿਦੇਹਾਛੇ ३
ਨੈਫਗਾਰਾਦਰੁਏਤਾਦਿਚਬਚੇਲਾਕੇਹਾਓ
ਛਲਿਨਾਦੀਆਹੇਈਆਤਾਰੁਤਾਦਿਚਬੇਰੇਤਾ
ਕੇਹਾਆਪਪਾਂਨੀਏਦੁਪਮਲੀਥਾਸਾਹਾਨੁਟੁ
ਕਰੁਬੇਹਾਕਰੈਹੁਸੈਨਫਕੀਰੁਸਈਦਮਰਜਾ
ਦਾਤਾਂਆਫਕੇਹਾਂ੧੦ਕਾਫੀਆਸਾਥਾਗਾਨੇਹੁ
ਚੁਕੀਅਸਲਾਇਤੁਦਿਸਰੀਆਪਜਿਦੇਆਨ੍ਹਿਆ
ਜਿਨਾਨੁਅਸਕਤਿਨਾਨੁਕਤਦਕੇਹਾਅਰੁਬੇਲੀਕੀ
ਓਕਾਤੇਦੇਆਨ੍ਹਿਆਹੀਰਦੇਸਿਰਚਿਟਾਭੁਛਨੁ

ਨੈਣਮਾਤੀਦੇਨਾਏਰਾਤੇਦੇਅਤਿਅਾਗੁਰ
ਦੇਅਰਹੀਏਕਾਦਿਹੁਕੋਲੋਜੇਹਨਾਛਾਇਦਿ
ਛੇਨਾਘਾਤਿਦੇਅਤਿਅਾਕੁਰੈਹੁਸੈਨਛਕੀਰ
ਸਾਈਦਾਨੰਗਲਪੁਆਪਤੋਦੇਅਤਿਅਾ॥੧੧॥
ਸਾਨਦੇਗਲਿਬਾਹਾਸਹੀਕਿਉਕਾਰਿਆਖਾ
ਛਡੁਦੇਅਤਿਅਾਪੇਸਤੀਆਦੇਪੇਸਤਦਾਹੁ
ਅਮਲਪਏਆਸਾਹੁਹੁੰਦੇਅਤਿਅਾ॥ਰਾਮਨਾ
ਮਦੇਸਿਮਹਿਨਬਾਏਨੀਦਦਾਕੀਹਜੁਦੇਅਨਾਅ
ਰਾਝਾਜੇਗੀਮੈਜੁਗਿਆਵੀਕਾਮਲੀਕਰਿਕਾਰਿ

ਮੈਕੈਨੁਆਖਾਂਗਰੁਸੁਨਰਾਸੁਨੁਦੇਕਿੰਗਦੁਨੇ
ਦੀਰਾਸੁਨੁਮੇਰੇਨਲਨੀਮੈਕੈਨੁਆਖਾਂਸੁਹੁ
ਸੈਨੁਫਕੀਰਸਾਈਦਾਦੇਖਨਿਆਇਆਦਾਹੁ
ਲੁਨੀਮੈਕੈਨੁਆਖਾਂ੧੫ਅਭਿਦੁਮੈਰੁਤੀਏਨੀ
ਤੇਰਾਨਲੀਆਦਾਦਾਖਤੁਦਿਹਾਫਾਗਰਤੀਕ
ਤੇਰਾਂਗਤੀਗੋਸੇਲਾਏਓਤਾਫਾਇਕਤੇਤ
ਦੁਆਬਲੀਪਈਆਸਾਰਿਬ੍ਰਮੁਲਨਾਭਾਫਾ
ਭਾਰਦਿਹਾਫੇਰੇਇਲਦਸਾਓਠਿਚਲਦਾ
ਪਛੇਤਾਫਾਨੀਰਾਆਈਫਿਲਨਕਰਿਸੀ

ਕੀਰਨਾ ਕੀਰਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾਦਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣਾ ੫
ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਣਾ ਕਰੇ ਹੁਸੈ ਨੁਠਕੀ ਰੁਸਾਈ
ਦਾ ਬਿਨਾਸ ਲਾਤਿ ਭਿਠਿਕਾਣਾ ੧੬ ਨਾਲਸ
ਨਦ ਦੇਰੀ ਏ। ਜੇਕਾ ਟਿਲੈ ਏ ਸਿਰਪਤ੍ਰਿ ਨਲੇ
ਤੰਗੀਆ ਤਿਨ ਕਹੀਏ। ਚੰਦਨ ਰੋਖਲਾ ਗਾਇ
ਚਦੇ ਏ ਜੇ ਰੁਪਿਕਾ ਏ ਖਾਹੀਏ। ਆਰਨਾ ਲੁਣੇ
ਜੀਵ ਦਲਾਣ ਦਲਗੀਰੀ ਕਿਓ ਰਹੀਏ। ਕਰੈ
ਹੁਸੈ ਨੁਠਕੀ ਰੁਸਾਈ ਦਰਬਾਨਿ ਤਾਸ ਹੀਏ।
੧੭ ਨਉਆਤੀ ਦੇ ਨੀਤ ਬਾਲਿਐ ਆਏ ਨੂ।

ਦਾ ਰੁਲਾਏ ਮਾਲ ਗਦਾ ਨਾਹੀ ਪਾਢਿ ਪਾਢਿਰ
ਹੀ ਬੈਦਿ ਸਿਆਏ ਨਾ ਸਿਆਹੀ ਗਈ ਸੁਪੇਦੀ
ਆਈ ਰੋਦੀ ਹਾਂਦਖ ਗੁਦਿਹਾਏ ਨਾ ਪਿਜੇ ਨਦੀ
ਆਨੇ ਮੁਹਾ ਅਈ ਕੇਹਾ ਦੇ ਸੁਮਾਹਾਏ ਨਾ ਕਰੈ
ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਸਾਈ ਦਾ ਕੀ ਕਹੀ ਏਰ ਬਦੇ ਗੁਏ
ਨਾ ੧੮ ਏਕ ਦਿਨ ਗਲੀ ਏਤੈ ਨੁਸੁਪ ਨਾਹੀ ਸੀ
ਗਲੀਆ ਬਬਲਿ ਦਾਲੀਆਂ ਓਛ ਗਏ ਭੁੰ
ਰੁਫਲਾ ਦੇ ਕੋਲੇ ਸਾਇ ਪੜਾਂ ਸਟਰੁ ਗਲੀਆ ਭੀ
ਗਲ ਭੀ ਚਾਬੇਲਾ ਦੁਹਿ ਆਬੂਟਾ ਬੂਟਾ

ਕਰਿਭਾਲੀਆ ਕਤਦੁਬੈਠੀਆ ਦੁਤੁਦਤੁ ६
ਗਈਆ ਤਿਉ ਤਿਉ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲੀਆ ਸੇ
ਈਹ ਤੇਲੇ ਪਈਆ ਜੇਰੀ ਨਾਲੀ ਮਿਤਾ ਦੇਯਾ
ਲੀਆ ਤਿਸਤ ਨਲਗੀ ਸੇਈ ਜਾਇਤੋ ਰੁਗ
ਲੀ ਕਰਨਿ ਸੁਖਾਲੀਆ ਕਹੈ ਤੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ
ਸਾਈ ਦਾ ਬਿਰਹੁ ਤੁਸਾ ਰੇਯਾ ਲੀਆ ॥੧੫॥
ਸਾਚੁ ਆਖਾ ਦੇਖਾ ਕਉ ਦੁਹੈ ਨੀਤੈ ॥ ਫੁਲ
ਰੀਆ ਦੁਏ ਪਾਟੀ ਨਾਏ ਥਾ ਜਾ ਰਿਖਾ
ਲੇਨੀਤੈ ਚੋਰੀਆ ਦੇਚੋਰੀ ਨਾਏ ਦਿਲਦਾ

ਕੇਤੁਨ ਦੇ ਨੀਠੇ ਪਾਲੇ ਖਰਚੁ ਨ ਰੋਜੇ ਪਾਈ
ਕਿਉ ਕਰਮ ਅਜਿ ਲੇਖੁ ਦੇ ਨੀਠੇ ਸਾਢੇ ਤੈਰੇ
ਮੇਲਖ ਬੰਦੇ ਦੀ ਠਗ ਵਿਬਹੁ ਤੁਮਾਲੇ ਨੀਠੇ
ਕਹੈ ਸੈ ਨ ਰਹੀ ਰਸਾਈ ਦਰ ਠਗ ਅਤਿ ਨਿ
ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੇਖੀ ਨੀਠੇ ੨੦ ਬੇਰਹੁ ਕੈ ਕੋਹ
ਨੀ ਸੁਖ ਸਦਾ ਲੀਨੁ ਸਬਿ ਨਾਇ ਬਰਦਾਸੀ
ਤੇਰਾ ਝੁਟੇ ਲਾਏ ਓਪਾਲੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਰਾਏ
ਜਾਲੀ ਖਾਢੇ ਲਿਖਿਆ ਸੇਈ ਜਾਣ ਸਿਆਲੀ
ਸਾਬਰ ਦੇ ਤਨ ਕੀਨੇ ਪਾਏ ਓਧੁ ਸਫੁ ਪੁਰਖ

ਦਾਲੀਕਰੈਹੁਸੈਨੁਫਕੀਰਸਾਈਦਸਾਈ ੭
ਦੀਪੀਤਿਨਿਰਾਲੀਕਾਫੀਆਸਾਹੁਸੈਨ |
ਕੀਆਸੀਪੁਰਦੀ ੨੧॥

੨੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪੁਸਾ
ਦੀਸਿਹਰਫੀਮੀਰਨਕੀਲਿਖਜਾਤੇਆ
ਲਫਾਆਏਕੋਇਸਕਲਖਾਉਕੀਤਮੈਤਮੀ
ਜੁਣੇਚਾਏਥੀਮਾਰਸੁਟੀਆਦੁਖਾਦਰਦਲੇ
ਮਾਰਹੈਰਾਨਕੀਤੀਭੰਦਨਜੁਹੀਮੈਰੋਦੀਦੀ
ਦੇਹਘਾਟੀਆਪੇਲਖਨਸੀਹਤਾਂਦੇਦੇਰਹੈ

ਦਾਈ ਦੇ ਏਰ ਹੀ ਸਾਨੁ ਜਨਮ ਪਾਟੀ ਮੀਰਨਾ
ਏਕੇ ਮੈ ਦੁਖ ਆਰਣੀ ਦੀ ਕਿਨੇ ਲਖੀ ਨਾ ਦੇਵਨ
ਹਾਇ ਮੁਠੀ ੧ ਬੇਬ੍ਰਿਹੁ ਨੇ ਕਹੁ ਤੁਸਿ ਤਾਂ ਏਈ ਆਮੈ
ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਬੀਬਹੁ ਬੇਹਾਲ ਹੋਇਆ ਮੈ ਨੁਖਾ
ਦੁਖ ਪੀ ਦੁਖ ਭ੍ਰਲ ਗਾਇਆ ਹਸ ਦਾਖੇ ਭੁਫਾ
ਖਾਬਖਿਆ ਲੁਹੋਇਆ ਸਈਆਂ ਛੁਰਿ
ਗਈ ਆਮੈ ਏਕੇ ਲਣੀ ਨੁਮੇਰਾ ਨਾਲ ਦਾਖਾ
ਦੇਸ ਲੋਹੋਇਆ ਮੀਰਨਾ ਸੁਖ ਦਿਹਾ ਸਭ ਜਗ
ਮਿਲ ਬੈਠ ਦਾਸੀ ਦੁਖ ਕਟ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਾਲ

ਹੋਇਆ ੨ ਤੇਤਾ ਪਹਿਰਾ ਕਰਦਾ ਫੁਕਚਰੁ =
ਆਨਿਤਾ ਅਗਰੁ ਭਾਇਚ ਬਾਲਦਾਈ। ਹਾ
ਇਹਾਇ ਮੁਠੀ ਸੁਕੀ ਅੰਗੁਤੀਆ ਨਿਅਗਾਬਿ
ਰਹੁ ਦੀ ਬਾਲੇ ਕੇਸਾ ਨੁਦਾਈ। ਏਕਾ ਅਗਾਬਿ
ਰਹੁ ਦੀ ਨੇਸਾ ਨੁਸਟੀ ਦੁਜਾ ਜਗੁ ਕੀ ਜਲੀਨੀ
ਜਾਲਦਾਈ। ਮੀਰ ਨਜਗ ਓਲਾ ਮਨ੍ਹੇ ਪਾਏਗ
ਏਰਬ ਮਹਿਰਾ ਮੁਸਾ ਰੂਏ ਹਾਲਦਾਈ। ੩ ਸੇਸਾ
ਮਾਰੇ ਸਕ ਦੇ ਬਾਗਦਾਈ। ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨਿਦੁ
ਖਤੇ ਸੁਲਹੋਇਆ ਫੁਲਤ ਕਕੈ ਹਥ ਨਿਸ

ਗਾਪਾਇਆ ਰੂਹਾਹਿਤਤੀਨੀਦੇਓਠਬੰਬਲਹੇ
ਇਆਸਾਹਿਜੇਲਾਈਆਸੀਸੁਖਦੇਖਦੇਨੂੰ
ਕੈਡਾਟੈਲਕੇਅਰਜੁਤੇਤੁਲਹੇਇਆਮੀਰ
ਨਸਚੁਆਖਾਏਹੁਤਾਨੇਹੁਨਾਹੀਕੀਆਖਰੀ
ਦੇਰਨਜੁਲਹੇਇਆਠਾਜੀਮਾਜਿੰਦਕੁਨਕੀ
ਦੇਦਿਚਿਆਈਮੈਤਾਨੇਹੁਨੀਸਾਰਕੀਜਾਣੁ
ਦੀਸਾਂਸੁਤਾਪੈਨਕੇਲਾਲਸਹੇਲੀਆਦੇਹਸ
ਖੇਡਕੇਸਾਂਦੀਆਆਣਦੀਸਾਂਮਭੀਰੁਪਦੀਪ
ਬਾਂਦੇਭਾਰਾਫਿਰਾਂਲਦੀਲਖਖੁਦੀਤੇਗੁਮਾਂ

ਨਦੀਸਾਂ ਅਦੇਸਾਰਇਆਈਨੂੰ ਨੇਹਲਗਾ ਦੀ
ਮੀਰਨਜਾਣਦੀਨਾਤਿਪਛਾਣਦੀਸਾਂਪਾਹਿ
ਹੁਕਮੁਆਹਿਬੂਬਦਾਕਮਸੀਏਨੀਸਿਰਚੁੰਮ
ਕੇਮੀਨਿਆਲੇਨ੍ਹੀਏਜੀਅਤਲਾਲਪਰੇਮਦੀ
ਤੇਨ੍ਹਬਹੇਫਿਰਲਗਨ੍ਹੀਲਾਖਨਾਜੇਨ੍ਹੀਏਜੀ
ਅਦਿਓਦੁਹਾਜਹਾਨਦੇਥਾਉਨਾਹੀਜਿਤਾਸਜ
ਦਾਤੇਮੁਖਸੇਨ੍ਹੀਏਜੀਅਰਨਜੇਹੀਬਦੇਤੇ
ਹੀਯਲਲਈਏਪਰਨੇਹੁਦੀਤੰਦਨਾਤੇਨ੍ਹੀਏ
ਜੀ੬ਖੇਖਆਰਹੋਈਆਂਤੇਰੋਇਕਪਿਛੇ

ਮੇਰਾ ਜਗਤਾ ਸਾਸ ਰੇ ਦੇਖ ਦਾਈ। ਲਟਾਂ ਖੇ
ਲ ਬੈਰਾ ਗੇ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ਅਜੇ ਚੰਗ ਨਹੀ
ਇਸ ਰੇ ਬੰਦਾ ਹੀ। ਸਰੇ ਸਾਕ ਨਾ ਤੇ ਮੁਖ ਮੇ
ਨੁਗਾਏ ਮੈਨਾ ਸਾਸ ਰਾਸਾ ਅਲੇਖ ਦਾਈ।
ਮੀਰ ਨਕਰ ਮੁੰਡੇ ਲਿਖਿਆ ਸੇਈ ਦਾ ਚਲੀਤਾ
ਕੋਈ ਫਰੂਨਾ ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਦਾਈ। ੭॥ ਦਲੇ
ਸਤੰਦੀਆ ਅਖੀਆ ਮਤੀਆ ਨੀ ਮੈਨੁ ਪਾਏ
ਕੇਕਾ ਮਦਠ ਗਾਈਆ ਮੈਤਾ ਪੁਰਨੀ ਹਾਂਥ
ਸਬੇ ਲਵੇ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਲਵੇ ਅਖੀਆ ਲਗਾ

ਦੀਆਪਈਕੁੰਨਦਗੁਕੁਰਲਾਦਦੀਹਾ ੧੦
ਮੇਰੀਆਖਦਰਸਾਰੇਨੇਕਗਗਈਆ
ਮੀਰਨਕੋਛਕਲਾਮਾਂਨੂਮੇਨੂਸਕੇਜੇਹਨੀ
ਅੰਰੋਜਾਅਦਲਨੇਦਗਗਈਆ ੮੭
ਲਕਰਾਤੇਰੇਦਿਚਿਮਿਹਰਨਹੀਮੈਤਾਬਿਰਹੁ
ਦੀਆਗਨੇਸਾਨੁਸੁਟੀ।ਏਕਦਾਰਤ੍ਰਿਹਸਕੇਬ
ਲਕਦੀਲਖਦਰਮੈਤੇਰੇਤੇਦਰਸੁਟੀ।ਸੁਕ
ਸਕਕੇਪੀਲਨੀਹਲਦਹੋਈਤੁੰਤਾਆਪਕੇਮ
ਨੇਦਿਸਾਰਸੁਟੀ।ਕੁਰਲਪਾਏਕੋਦਿਚਿਕਾਲੇ

ਜੁਣੇਦੇ ਮੀਰ ਨਜ਼ੁਲ ਦੇ ਨਾਗਾ ਨੇ ਮਾਰਸਟੀ
ਦੀ ਰੇਗਾ ਦਲ ਦੇ ਈਆ ਜਗਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ
ਤਸੁਪਾਤ ਦਾ ਨਿਗਨਾ ਹੀ। ਸੀਸਾ ਅਕਲ ਸਹੂਰ
ਦਾ ਦੂਰ ਦੇ ਆਪੇ ਈ ਏਸਾ ਹੁਰੇ ਦੀ ਜਰਾ ਸੀਗ
ਨਾਹੀ। ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮਰਨ ਕਦ ਛੀ ਏ ਨੀ ਤੇਰੇ
ਜੀਵ ਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਛਿਗਨਾ ਹੀ। ਯੁਰਾ ਯੁਰਾ ਰਖਾ
ਏ ਕੇ ਮੀਰ ਨਾ ਰਹੀ। ਐ ਅਜੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ
ਨੇ ਰੀਗਨਾ ਹੀ ੧੦ ਜੇ ਜੇ ਰਤੇ ਤਾਂ ਦਲਗਾ ਏਸਾ
ਰੇ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਕੇ ਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਚੁਰਕੀ ਤਾ। ਮਲਿਕ ਦਲ

ਕੇਮੈਕਾਲਦੀਨਿਸੁਕਸਕਛੇਰਾਹੇਟੀਪੁਰਕੀ
ਤਾਅਥੁਠੇਬਾਨਦੁਬੀਨਕੇਬੈਰੀਆਨੇਸਾਨੁਚਾ ੧੧
ਨੁਸੁਲੀਮਸਾਹੁਰਕੀਤਾਮੀਰਨਸੇਪੋਸਾਅ
ਇਆਮੇਰੇਤਤਨੀਦੇਕਿਸਦਖਤਜੇਕੋਟੀਮ
ਗਰੁਰਕੀਤਾ ੧੧ਸੀਨਸੇਹਟੇਸਾਦਲਯਾਰ
ਪਿਛੇਬਦੀਆਲਖਸਿਰਤੇਯਲੀਆਨੀ
ਮੁਹਮਿਟੀਮਲੀਬੂਹੇਯਾਰਦੇਨੀਪਰਫੁਰ
ਕੇਗਲੀਆਮਲੀਆਨੀ।ਚਰਖਭੀਨਪਿਰੇ
ਟਕੁਟੁਕਦਿਤਾਖੇਹਿਸੁਟੀਆਪ੍ਰੀਦੀਆਫੁ

ਲੀਆਨੀਮੀਰਨਲੇਹਲਗਾਕਤਣਕਉਣ
ਬਹੇਸਈਆਰੇਦੀਆਪਰਾਨੁਚਲੀਆਨੀ
੧੨ਸੀਨਸਮਜਮਲਮਹਬੁਬਦਾਜੀਰੇਸਨ
ਹੋਇਕੈਕਲਪਤੀਰਾਕੀਤੇਏਕਪਾਏਪਾਇਪ
ਰਾਨੇਨਸੋਪਹੋਇਕਲਾਇਭੁਤਮਲੰਗ
ਕੀਤੇਏਕਾਜੀਰਾਰਤੇਤਾਸਬੀਧਿਆਨੁਲ
ਏਇਕਾਸਾਜੇਤੇਅਨੁਦੇਗਕੀਤੇਮੀਰਨ
ਯਾਰਦੀਰੰਗਨਰੰਗਲੀਹੋਜੇਥਾਨਭਿਠਤੇ
ਹੋਰੰਗਲੀਤੇ੧੩ਸੁਆਦਸਬਰਨਹੀਜੇਨੁ

ਤਤਨ੍ਰੀਨਿਤਿਠੇਬਾਸ਼ਨਰਹਿਨੀਯਾਇਕਾਪਨ੍ਰੀ ੧੨
ਕੋਈਸਦੈਦੇਹੇਮੇਰੇਸਜਣਾਨ੍ਰੀਨਾਹੀਮਰਨੀਹਮੇ
ਹੁਦੁਮਾਰਛੁਰੀਮੇਰੇਬਠਨਜਾਨਏਦਾਠਕ
ਰਕਰੇਹੁੰਦੀਜਾਦੀਹਮੇਪਨ੍ਰੀਪਨ੍ਰੀਬੁਰੀ
ਮੀਰਨਨੇਹੁਕੇਹਾਛਿਨਿਹਾਡਿਪਾਏਆਮੇਮੇ
ਕੀਜਾਂਦਦੀਸਾਂਕੁਆਰੀਕੰਜਕੁਨ੍ਰੀ ੧੪। ਤੁਆ
ਦਤਰੁਰਤਕੋਹੀਬਦੀਮੈਨ੍ਰੀਮੈਤੁਆਪੇਆਦੇਕੀ
ਉਤੀਮਦੀਸਾਂਮੇਰੇਬਾਸ਼ਸੀਕੇਹਨ੍ਰੀਕੀਮੁਖਾਨਿ
ਆਮੈਨਕੀਮਨ੍ਰੀਕੇਹਨ੍ਰੀਕੀਮਦੀਸਾਂਗਲਪੁਟ

ਕੇਦਾਈ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਾਰੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਚੰਦਰੀ ਜਨਮ ਕਰੀ
ਮਦੀ ਸਾਂ ਮੀਰ ਨ ਕਉ ਦਮਾਰੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਤਨ੍ਰੀ ਨ੍ਰਿਕੁਏ
ਲਿਖ ਆਰੀ ਮੈਂ ਤੇਜੀ ਮਦੀ ਸਾ ੧੫ ਤੇਏ ਤਲਬ ਆ
ਏ ਤੇਰੇ ਦੇਖ ਦੇ ਨ੍ਰਿਪ ਪਟ ਖੋਲ ਕੇ ਮੁਖ ਦਿਖਾ ਲਾਈ
ਏ। ਨ੍ਰਿਕੁਏ ਆਏ ਆ ਨ੍ਰਿਨ ਲਾ ਦਿਲਾਸ ਨ੍ਰਿਕੁਏ ਹਮਿਠ
ਬੋਲ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਲਾਈਏ। ਜਨ ਜੋ ਬਨ ਤੇ ਮਤਿ
ਮਗ ਰੂਰ ਨਾ ਤੇ ਹੁਕੁ ਈ ਦਿਨ ਚਾਰੈ ਹੁਸਨੁ ਜਮ ਲ
ਮੁਈਏ। ਮੀਰ ਨ ਦੇ ਹੁਨ ਸੀ ਹਤਾਬ ਕਰਹਿ ਅਕ
ਦੀ ਆਓ ਤ੍ਰਿਸਰ ਤਿਸਾ ਲਾਈਏ ੧੬ ਜੇਏ ਜ

ਹਰ ਤੇਈਆਮੈਂਗਸਾਰੇਮੈਂਨਿਲਜਤ੍ਰੀਨਿਜਰਾ
 ਲਾਜਨਾਹੀਜੇਹਤ੍ਰੀਗਲਪਿਆਰੇਨਿਭਲੀਲਾ
 ਗੇਮੇਰੇਅਦੇਹਨਾਚਨੁਨਾਹੀਸੇਜੇਚਨੁਨਾਦੂਰ
 ਦਾਗਜਤੋਇਆਕੋਈਪਾਸਪਾਲੇਦਏਦਾਪਤ
 ਨਾਹੀਜਹਰਧਾਇਕੋਮੀਰਨਾਰਹਹੀਏਹੋਇ
 ਜੀਦਏਦਕੋਈਹਜਨਾਹੀ੧੭ਮੈਂਨਦੇਲਮਕਿ
 ਤਾਬੰਦਾਬਤਪਾਣਿਆਚੰਗਾਅਮਲਨਾਇਕ
 ਕੁਮਾਇਆਹੀਮੇਰੇਨਾਲਦੀਆਦਾਜੁਰੀਗਾਏ
 ਲੀਤਮੈਂਤਾਏਕਭੀਤੰਦਨਾਪਾਏਆਹੀਠੀਭੁ

੧੩

ਖਲਰਹੀਦਿਨਪੁਰੇਹੋਏਲਾਗੀਜੰਝਦੀਖਦ
ਹਲਿਆਇਆਹੀ।ਮੀਰਨਹੋਗੁਕੀਮੈਕੁਚਜ
ਕੂਦਾਜਿਸਖੇਡਦੀਦਖਤੁਗੁਦਾਏਆਹੀ१੮
ਗੋਨਰੀਮਨੇਮਾਰਕੇਚੁਰਕੀਤੀਮੈਨ੍ਹਿਬਾਗਤ
ਮਾਸਨ੍ਹੇਭੁਲਗਏ।ਲਗੇਤੀਰਪੇਸੰਦੇਕਾਰੀਮੈ
ਨ੍ਹਿਸੀਨਾਟੋਨਕਲੇਜਨ੍ਹਾਸਲਗਏ।ਮਛੀਦਗੁ
ਮੈਖਈਤਨੁਫਨਿਹਾਸਾਰੇਦੁਖਹਤੁਗੁਦਿਚਮਲ
ਗਏ।ਮੀਰਨਅਖੀਆਂਗੁੰਦੀਦੀਆਂਲਲਹੇ
ਦੀਆਂਪਰਨਲਨ੍ਹੇਲੋਹੁੰਦੇਚਲਗਏ१੯))

ਫੇਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਇਥਾ ਮੈਂ ਨੀਆ ਪੇਟੇ ਨਸੀ ੧੪
ਤਾਹੁਟ ਰਹੇ ਅਧਿਕ ਦਾਨ ਕੇ ਮੈਂ ਦੁਖ ਆਰਤੀ ਨੂੰ
ਗਲ ਪੁਟ ਕੇ ਮੀਂਹੀ ਆਂ ਪੁਟ ਰਹੇ ਅਜਹਰ ਪੋਲ ਅ
ਫੀਮ ਪੁਲਾਏ ਥਕੇ ਮਾਰ ਕੁਟ ਪੁਹਣੇ ਸੁਟ ਰਹੇ ਆਰੇ ਕੇ
ਲਜ ਦੇ ਮੀਰਨ ਦੇ ਪਮੈਂ ਨੂੰ ਟੁਟ ਦੇ ਕੇ ਹੁਣ ਪੁਟ ਬਟ
ਰਹੇ ੨੦ ਕਾਫ਼ ਕਾਸਤਾਰ ਬਟਾ ਬਾਸਤਾ ਦੇ ਅਧੀ
ਯਾਰ ਨੀ ਪੋਲ ਕੇ ਰੀਮ ਮੇਰੇ ਤੁਪ ਬਾਝ ਮੈਂ ਪਈ ਤਨੂ
ਫਨੀ ਹਾਂ ਨਕਿਉ ਪਰਿਆਇ ਰਹੇ ਨੀ ਦੀ ਮੇਰੇ ਕ
ਦੇ ਆਏ ਕੇ ਦੇ ਤਾਹਿਦਾਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਫਿਰਾ ਦੇ ਗਾ ਕੇ ਹਨੇ

ਕੀਮਯੋਗੇ ਅਮੀਰਨਯਾਰਨੀਕਿਉਕਾਰਿਯਾਏਮਿਲ
ਸਾਂਪੈਗੀਜੇਰੁਨਹੀਪਲਣੈਦੀਅਮੇਰੇ ੨੧ ਕਾਫ
ਕੀਤਾਅਨ੍ਹੀਪੁਸਾਰਾਰੂਪਦਾਲੀਸਿਰਪੈਰਥੇਮੈਬਾ
ਜ਼ਾਰਾਤਨ੍ਹੀਹਾਂਹਾਂਤੀਨਹੀਦਿਚਿਸੀਨਣੇ
ਦੇਸਅਦਾਰਾਮੈਜਨਮਦੀਤਤਨ੍ਹੀਹਾਂਮੈਨ੍ਹਿਸਾਰੂ
ਰੇਪੇਈਅਣੇਥਾਉਨਹੀਮਾਪੇਪਿਟਨ੍ਹੀਪੁਆਰ
ਮਹਰਟਨ੍ਹੀਹਾਂਅਮੀਰਨਯਾਰਨੀਹਾਂਕਿਨਹੀਭਾ
ਦਨੀਹਾਂਬੂਰੇਯਾਰਦੇਮਾਰਮਿਟਨ੍ਹੀਹਾਂ ੨੨ ਲਾ
ਮਲਾਰੋਕਾਆਖੈਦੈਰੀਆਦੇਸਥੇਸਯਯਾਨੇਚਿ

ਤੱਚੇਰਾਇਲੀਤਾ॥ਦਿਚਿਖੀਮਦਾਦੀਪਾਏਕੇਸਾ ੧੫
ਬੋਹਬਛੇਡਾਏਲੀਤਾ॥ਅਸਾਨੇਹਲਾਏਆਸੁਖਦੇ
ਖਏਨੀਸਾਰੇਜਗਦਾਦੁਖਹੰਡੀਪਾਏਲੀਤਾ॥ਮੀਰ
ਨੇਹਰਨਾਨੂੰਕੋਈਦੇਸਨਾਹੀਮੇਰੇਕਰਮਲਿਖਾਯੋ
ਈਦਾਚਲੀਤਾ ੨੩॥ਮੀਅਮਤੀਆਦੇਦਣੇਮੁਹ
ਪਾਏਬਦਰਾਹੀਆਦੇਦਣੇਜੇਰਹੋਏ॥ਚੋਰਮਲਦਿ
ਛੁਦਣੇਪਸਬੈਠੇਸਾਸਦੇਖਏਨੀਮੁਹਚੋਰਹੋਏ॥ਦੇ
ਲੇਦੁਖਾਦੇਮੇਸਦਪੁਛਦੀਸਾਂਸੁਖਮਾਂਨਣੇਨੂੰਕੋਈਹੁ
ਰਹੋਏ॥ਮੀਰਨਕੀਹੋਇਆਨਹੀਜਾਣਦੀਸਾਂਕੇਹੋਸਾ

ਜੁਛਾ ਦੇ ਮਾਨ ਕਠੋਰ ਹੋਏ ੨੪ ਨੂੰ ਨਿਗਨਾ ਹੀ ਨਾਮੁ
ਨਭਿਠਾਇ ਦਿਤਾ ਮੈ ਤਾਂ ਬਿਰਹੁ ਦੇ ਫਾਰਸ ਤੇ ਲਤਰ
ਖੀ। ਸੀ ਨਕਟ ਕੇ ਚਾਏ ਕੁਝ ਬਕੀ ਤੇ ਮਦ ਪੀ ਦਏ
ਨੂੰ ਕਰ ਰਤ ਰਾਖੀ। ਸੁਪ ਬੁਧ ਸਹੁਰ ਦੀ ਸੁਟ ਪਈ
ਸਿਰ ਚੁਮ ਕੈ ਬਿਰਹੁ ਦੀ ਮਾਤ ਰਾਖੀ। ਮੀਰ ਨ ਤੇ
ਗੁਰਜਾਇ ਦੀ ਤੇ ਜਤਿ ਠੀ ਗਰਦ ਨ ਜਾਰ ਦੇ ਅੰਗ
ਕਟ ਰਾਖੀ ੨੫। ਫਾਉ ਦਫ ਨ ਕੀਤਾ ਸਰੂਠ ਦਾ
ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਲ ਦੇ ਸਚ ਦੀ ਰਾਸ ਨਾ ਹੀ। ਪਿਨ੍ਹਰ ਸੁਕ
ਕੋਹੇ ਇਗਈ ਜਾਂ ਨ ਮੇਰੀ ਚਿਤ ਹਾਂਡੀ। ਮਾਤ ਰਾਖੀ

ਨਹੀ। ਛੁਟਤਾਨਗੇ ਚੀਗਿਅੰਮਮਲਾਂਦਾ ੧੬
ਲੇਮੈਨੈਨੈਕੀਦੇਦੁਲਦੀਦਾਸਨਾਹੀ। ਬਾਝੁ
ਸਾਈਦੇਨਾਮਦੇਪਾਕਬਿਨਾਮੀਰਨਨ੍ਹਿਤੋਰੁਕੇ
ਈਆਸਨਾਹੀ ੨੬। ਜੇਹੋਰਮੇਰੇਦਿਚਮੈਬ
ਨਾਹੀਏਕਮੈਚੰਦਰੀਬਰਬਲਨ੍ਹੀਹਾਂਏਕ
ਦਰਤੇਰਾਕੋਈਨਾਉਲਏਲਖਦਰਮੈਓਸਤੇ
ਘੋਲਨ੍ਹੀਹਾਂਆਖੈਲਗਕੇਦੈਰੀਆਂਦੇਤੁ
ਸਾਂਝਿਨ੍ਹਕਸੁਟੀਗੁਬਲੈਦੀਨ੍ਹੀਮੈਰਾਦਰੋਲ
ਨ੍ਹੀਹਾਂਮੀਰਨਸਹਿਬਦੇਨਾਲਕੋਈਓਜਰਨ

ਹੀਮੈਤਾਗਲੀਨੀਪਰਗਲਨੀਹਾਂ ੨੭/ਲਾਮ
ਲਖਖੁਨੀਆਸਾਸੁਟਪਾਈਆਂਏਕਰੀਮਦਾ
ਰਾਖਲੀਤਾਦਾਰਦਯਾਰਦਾਸਾਹਤਤੇਮਿਠ
ਨ੍ਹਾਹੈਅਸਾਉਂਗਲੀਲਾਏਕੇਚਟਡਿਠਾ/ਲੇਕ
ਆਖਦੇਏਹੁਕੇਈਕੀਮਲਤੇਜਿਨਲਖਿਤੇਉਪ
ਭੇਕਖਕੀਤਾਮੀਰਨਮੂਰਖਾਂਦੀਕਾਈਗਲ
ਨਾਹੀਅਸਾਂਲਖਦੇਦਾਲੇਆਂਲਖਲੀਤਾ ੨੮)
ਅਲਫੁਆਏਨੀਸੁਖਸਨੇਹੇਮੈਨੂੰਮੈਂਤਾਂਦੁਖਤਿ
ਗਾਨੁਨੇਦੁਰਕੀਤੇ/ਫੁਲਬੈਠੀਗਲਾਬੁਨੇਫੁ

ਦੈਕਿਸਾਹੀਰਤੇਗਾਂਝੇਦਾਜੇਨ੍ਹੀਏਜੀ। ਭੁਜਮਰਨੁ ੨
ਕਬੂਲਹੈਆਸਕਾਨੁਪ੍ਰੀਤਿਲਾਇਕੇਮੂਲਨਾਤੇਨ੍ਹੀਏ
ਜੀ। ਭੁਜਕੇਇਸਦੀਭਾਹਿਪਤੰਗਦਾਗੁਮੂਲੇਜਲ
ਦਿਅੰਗਨਾਨੇਨ੍ਹੀਏਜੀ। ਮੁਕਦਲਗਲਕੀਤ
ਸਾਢੇਹਰਪਈਗਲਪਈਨਿਦਾਹਦੀਲੇਨ੍ਹੀਏਜੀ
ਠਹੀਰਗਾਂਝਾਕ੍ਰਿਤਮੁਕਬਲਾਮੈਜੁਜਟਦਾਲਾਡ
ਲਾਨਾਓਪੀਧੇਦਿਚਤਖਤਹਜਾਰੇਦੇਦਸਦਾਸੀ
ਮੁਹੰਸ਼ਨਗਲਾਦਦੇਫਲਤਜੇਜਦੇਖਾਇਕੇਸੋਹ
ਦੁਹਸਦਾਸੀ। ਨੈਦੁਹੀਰਦੇਅੰਧਾਬਦਿਚਿਜਬਾ
ਕੀਤਾਕੇਦਮੂਲਨਾਕਿਸੇਨੁਦਸਦਾਸੀ। ਦਿਨੇਗਤਮ

ਹਬੁਬਦੇਦੇਖਦੇਨੂਪੇਅਰਾਮੁਕਬਲੇਦਾਂਗੁਤਰਸਦ०
ਸੀਪਾਤਕਦੀਰਸੇਤੀਅੰਜੂਟੋਤਹੋਇਆਪਿਛੇਰਹੇਰੰ
ਝੇਟੇਦੇਸਤਰਾਈਮਿਲਖਆਪਦਿਬਾਪਦੀਦਿਛੁਟੇ
ਨਪੈਚਸਦਕੇਰਾਈਅੰਕਛਪਾਈਅਜਿਥੇਦਰੁਤੇ
ਸੈਰਕਰਾਮਲਿਆਸੀਸੇਈਜਿਮੀਰਾਂਝੇਟੇਦੀਦਿਛੁ
ਆਈਪ੍ਰਦਾਹੁਕੀਮੁਕਦਲਾਮਾਸਕਾਨੁਜਿਨਾਰਬ
ਦੇਨਲਹੈਪ੍ਰਿਤਿਲਾਈਵਾਦਰਦਦਿਦਗਰੀਬਅ
ਤੀਮਰਾਂਝਾਮੁਇਅੰਮਾਪਿਅੰਦਿਤੀਸੁਹਾਰਣੀਮਾਂ
ਕਦੇਕੀਮਨੁਹਸਨਲਾਦਦਾਸੀਇਕਬਾਰਗਪਇਆ
ਹੋਦਿਚਕੀਮਾਂਪਦੇਦਾਇਦੇਬਹੁਤਹੈਰਾਂਨਹੋਇਆ

ਗੋਇਆਖਦਾਹੈਏਸੈਨਿਤਜੀਸਾਂਜਤਦੇਆਦਮੀਨਦੁਖ ੩
ਲਗਦੇਨੀਤਦੇਆਂਦਦੀਮੁਕਬਲਾਯਾਦਮੀਸਾਂਭ ॥
ਸਇਕਾਦਿਨਰਾਂਝਾਂਹਥਲਟੀਕਹੀਬਟੇਮਾਰਨੇਨੂਤਲਚ
ਲਿਆਹੀਸੀਹਨਤਕਰਦਿਆਂਦੀਹਥਪਏਛਲੇਬੰ
ਦੁਬੰਦਰਾਂਝੇਟੇਦਾਹਲਿਆਹੀ। ਬੁਰੇਹਥਿਰੇਕੇਪਾਇ
ਆਦਿਚਸੁਲਾਂਨਿਰੋਂਦਿਆਂਮੁਲਨਠਲਆਹੀ। ਸ
ਖਆਰਿਆਂਨੂਰਬਾਦੁਖਪਾਏਜੀਉਮੁਕਬਲੇਦਾਤਰ
ਥਲਿਆਹੀ। ੮। ਭਰਜਾਂਦੀਆਂਲਿਆਈਆਛੁਹਿ
ਦੇਲੇਭਤਾਰਾਂਸੁਟੇਗਬਗਹੇਲਵੇਨੂ। ਸੁਲਾਂਦਿਚਛੁਟੇ
ਦੀਆਂਦਿਰਦੀਆਂਸੀਮਿਹਗਸਤੀਆਂਅੰਗਸੁਹੇਲ

ਵੇਨੁ ਰਾਂਝਾ ਕੀ ਸਰੋ ਨਜਰ ਨਾ ਅੰਦਰ ਚਾਹੈ ਛੁਛ ਰਾਸ
 ਰਹੈ ਅੰਗ ਲਏ ਲਵੇ ਨੁ ਜਾਨੈ ਕਬਲੇ ਨੁ ਪਰੇ ਘਾਇ
 ਅਯੋ ਪਛੋਤਾ ਦੀ ਅੰਸੀ ਉਸ ਦੇ ਲਵੇ ਨੁ ਦੀ ਗਾਝਾ
 ਨੁ ਦੀ ਆਰੇਈ ਅੰਦੀ ਨਜਰ ਆਇਆ ਏ ਕਬ ਟੇ ਦੇ ਮੁ
 ਛਬਿ ਹਾਲ ਪਾਇਆ ਪੈਰ ਟੁਕ ਕੇ ਆਜ ਗਾਇ ਓਨੇ ਗ
 ਝੇ ਉਠ ਕੇ ਰਬ ਦਾ ਨ ਉਲਾਇਆ ਗਾਝਾ ਹਿਥੀ ਖਰਾਬੀ
 ਹਾਲ ਦਿਸੇ ਰੁਰਤਾਈ ਆਦੇ ਮਨ ਪਈ ਦੇ ਆ ਹਾਇ ਹਾ
 ਇਸ ਠੀਕ ਰਪ ਛੁਟੀ ਅੰਨੀ ਤੇ ਰੇ ਬਾਬ ਕੀ ਮਕਦਲਾਦ
 ਰਤ ਗਾਇਆ ੧੦ ਵਰਦ ਦੀ ਵਰਾਂਝਾ ਰੁਰਤਾਈ ਅੰ
 ਨੁ ਰੇਇਆ ਪਟਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾ ਦਵਾਹੀ ਅੰਗ ਖਾਟੁ ਖਾਟੁ

ਸਾਕਬਲਕੀਤਸਾਥੇਕੰਮਨਾਕੀਤਨ੍ਹਾਜਾਂਦਦਾਹੀਅਮੇਰੀ ੪
 ਪਨਹਖਦਾਇਦੀਭਾਗੀਉਨਿਮੇਰਾਜੀਉਨਾਮੁਲਠਹਿਰਾ
 ਦਦਾਹੀਅਕਬਲਮਾਲਮਤਾਹਨੁਰਾਹਿਲਗੇਸਾਨੁਫਿਕਰ
 ਚਾਕਾਖਸੀਆਂਦਦਾਹੀ੧੧ਭਰਤਾਈਆਂਗਾਂਝੇਦੀਗ
 ਲਸੁਣਕੇਪਰੇਸਾਂਨਗਮਨਾਕਹੈਗਾਂਨਹੋਈਆਂਲਖਲਖ
 ਨਸੀਹਤਾਰਾਝੇਨੁਟੇਥਕੀਆਂਗਰਜਤੇਪਾਕਹੋਈਆਂ
 ਦੇਸਨਮੇਹਟੇਕੁਲਸਰੀਕਸਾਂਨੁਅਸੀਤਾਨਿਆਨਲਹਲੁ
 ਕੋਈਆਂਅਕਬਲਕੰਮਦਮਾਰਿਆਜਾਹਿਨਾਹੀਤੇ
 ਰੀਚਾਕਰੀਥੀਅਸੀਪਾਕਹੋਈਆਂ੧੨ਰਾਝਾਅ
 ਖਦਾਰੋਰੋਭਾਗੀਆਨੁਹਲਦਹਨਾਦਰਾਜੀਜਾਲਹੈਨਿ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਦੇ ਦਿਚਕਟੀ ਦੁਖ ਕਟਣਾ ਬਹੁ
 ਤੁਮਹਾਲ ਹੈ ਨੀ। ਐਗਾ ਆਖਦਾ ਜੀ ਉਠਕੀ ਰਹੇਈ
 ਐਦੁ ਨੀ ਆਂਤੀ ਦੁਣਾ ਖਾਬ ਖਿਆਲ ਹੈ ਨੀ। ਮੁਕਬਲ
 ਦੁ ਨੀ ਆਂਤੀ ਫਰਕੀ ਰਹੇਈ ਐਦੇ ਲਤਾਇ ਸਕਦੀ ਖ
 ਰੀ ਮਹਾਲ ਹੈ ਨੀ। ੧੩। ਕਹਿ ਆਭਾਰੀ ਆਂਗਾ ਸੁਨਾ
 ਰਨਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਥਾਉ ਅਸੀ ਹਲਾ ਨੀ ਆਂਗਾਂ ਅਸਾਂਤੀ
 ਉਜਾਂਗਾਂ ਤੇਰੇ ਪੇਸਕੀ ਤਾਹੁ ਕਮਕਰੇ ਸੁਮਨ ਖਲੇ ਨੀ
 ਆਂਗਾਂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਬੋਲਿ ਦਾ ਅੰਫੁਲੁ ਸੁਣਦੇ ਅਸੀ
 ਰੀ ਦਕੇ ਹਾਰ ਪਰੇ ਨੀ ਆਂਗਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ਬੋਮਕ ਬ
 ਲਾਲਖ ਦਾਰੀ ਘੋਲ ਘਤੀ ਆਂਤੀ ਰੋਖਦੇ ਨੀ ਆਂਗਾਂ

੧੪/ਗੁਰੂਆਖਦਾਗੁਰੂਓਸੀਰਹੇਤੁਸਾਨਾਨਾਨੇ
 ਇਸਾਂਨਕੀਤਾਮੇਗਾਰਹਣਨਹੋਦਵਾਕਿਸੇਮੁਲੇਮੇਨੁ
 ਕਿਸਮਤਿਆਰਹੈਗਾਂਨਕੀਤਾਮੇਨੁਛੋਭਿਜਦੇਘਰਆ
 ਪਵੇਨੀਤੁਸਾਉਪਰਮੇਕੁਰਬਾਨਕੀਤਾਸੇਈਪੇਸਆਏ
 ਆਮਗੋਮੁਕਬਲੇਦੇਕਿਸੇਦਖਤਜੋਕੋਈਆਰਿਮਾਂਨਕੀ
 ਤਾ੧੫/ਗੁਰੂਆਮਾਖਿਆਤੀਸੁਣਗਾਂਸੁਣਦੇਜਾਵੁ
 ਪਾਏਕੇਜੀਉਚੁਰਾਇਆਹੀਸੀਨੇਦਿਚਤੰਦੂਰਤੁਫਾਨ
 ਤਾਏਆਕੇਈਬਿਰਹੁਅਲੰਬਨਾਨਾਇਆਹੀਤੋਰੇ
 ਬਾਜ਼ਅਰਾਂਮਨਾਆਦਵਹੈਕੇਹਾਘੋਲਤਦੀਤਪਿਲਾ
 ਇਆਹੀਉਠੈਠਕੇਮੁਕਬਲਾਖਾਹਖਾਣਕੀਨਹਕ

ਦਾ ਪੀਰ ਦਾ ਪਾਇਓ ਯੀ ੧੬ ਗਾਂਝਾ ਕੁਰੀਆਂ ਦੇ ਦਿ
ਲਰਖ ਟੇਨੁ ਅਨਰੁ ਚਦਾ ਬੈਠ ਕੇਤਾ ਮਖਾਇਆ ਰੂ
ਹੁਰੇ ਜਿਆ ਹੀਰ ਦੇ ਸਹਰਤਾਂ ਈਆ ਪਿਕੁਰੀਆ ਦੇ
ਨਾਲ ਪਿੰਡਿਆਇਆ ਸੀ ਪਿੰਡਿ ਵਰੁ ਦਿਆ ਗਾਂਝੇ ਨੂਚਾ
ਟਲਗੀ ਪਾਕੁ ਕਪਨੇ ਅੰਗਿ ਬਿਰੂਤ ਲਾਇਆਆ
ਸਰਾਮੁ ਕਬਲਾ ਗਏ ਨੁਇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹੋ ਗਿੰਨ ਨਾਪਰੀ
ਨਾ ਕੁਤ ਸਾਇਆ ੧੭ ਗਾਂਝਾ ਖਾਦੇ ਪੀਵੇ ਟਹਿਚੁ
ਕਾਮਾ ਹੀਰ ਦੇ ਇਸਕ ਹੈਰਾਂ ਨਕੀਤਾ ਕੁਲੀ ਮਭਤੇਸੁ
ਹਤਿ ਜਹਾਂ ਨਦੀ ਸੁਝੈ ਗਯਾ ਦੇਵੇ ਦਾ ਸਮਿਆ ਨਕੀਤਾ
ਉਥੇ ਮਕਲ ਤੇ ਸਰਾਮੁ ਦੀ ਨਾਇ ਨਾਹੀ ਤਿਥੇ ਇਸਕਨੇ

ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਕੀਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਮੁਕਬ-
ਲੇਨਾ ਕੁਲ ਜੀਤਿ ਤੇ ਮਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ੧੮/ ਰੁਰਜਾ
ਦੀ ਮਾਂ ਅਧਿਆਗੰਢੇ ਦੇ ਨੁਪਿਅਾਰੇ ਸੁਦੇ ਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕ
ਰਨੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ਅਸੀ ਇਕ ਬੋਇਕ ਚੰਦੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ਸੂਰਤ
ਬਹੁਤ ਅਨੁਪਸ਼ੁਦੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ਧਨਿ ਮਾਲ ਦੀ ਕ
ਸੁਪਦ ਹਨਾ ਹੀ ਪਰੇ ਸਕਦੇ ਦੇ ਬੋਰਨੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ਤੇ
ਸੁਖਾਤਿ ਠੇ ਮਾਂ ਪੰਦੀ ਜੀਤ ਜਾਨੁ ਕਬਲ ਦੂਰ ਗਿਆ
ਜਾਸੀ ਸਰਨੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ੧੯/ ਰਾਂ ਸੁਰੇ ਇਕੋ ਆਖਿਯਾਤਾ
ਭੀ ਮਾਨੁਤ ਸੀ ਬਖਸ਼ੇ ਦੇ ਤਕ ਸੀ ਰਮੇ ਰੀ ਕਉ ਦੁਬਾਂ
ਦਾਤ ਜਾਂ ਸੀ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਆਰੁਟ ਕਾਦ ਦੀ ਤਕ ਦੀ ਕਮੇ

ਰੀ। ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਦਸਗਰੀ ਬਦਾ ਝੀ ਨਹੀਂ ਅੰਦਰੀ
ਰਾਸਤ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ। ਸਈ ਓਹ ਸਕੇ ਮੇਰੇ ਦੇਹੁ ਮੁਕਬ
ਲੇਨੁ ਹਥ ਜੇ ਨ ਕੇਜੇ ਓਹਿ ਰਹੇ ਹੀਰ ਮੇਰੀ २०। ਬਹੁ ਤੁਏ
ਟਕੀ ਤੇ ਕੁਰਜਾਂ ਈ। ਅੰਨੇ ਸਾਰਾ ਹਿਕਦਾ ਜੇਰ ਲਗਾਇ
ਓਨੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਦਸਾ ਦਿਛਾਰੀਆ ਦਾ ਦਰੁ ਗਇ
ਕੇਜੀ ਉਪ ਪਾਇ ਓਨੇ। ਜਾਗੀ ਗੇਇ ਕੇਗਾਂ ਬੁਨਾ ਦਿਦਾ ਕੀ
ਤਾਆ ਹੀਰ ਕੇਜੀ ਉਪ ਪਾਇ ਓਨੇ। ਜੇਰ ਮੁਕਬ ਲਾ
ਸਕੁਨਾ ਬਹੁ ਤਲਾਇਆ। ਸਿਕਤਾ ਛੇਥਾ ਜਲਾਆ
ਦੁਓਨੇ। २१। ਗਾਹੁ ਗੀਤਾ ਸਿਆਲਾਂ ਦਾ ਪੁਰੁ ਕੇਜੀ ਗੰ
ਝਾਤ ਖਤ ਰਜਾ ਰਿਉ ਪਦ ਦਾ ਹੀ। ਖਬਰ ਹੋਈ ਜਲਾ

ਕਿਆਰਾਈਆਨੂਭਿਨਾਜਾਇਅਗੋਮਟਕਾਇਆਈ १
ਛੁਰਿਛਲਿਛਿਛਾਪਦੇਸਹਿਰਤਾਈਤੈਨੁਆਖਖਾਕਿਸ
ਦੁਖਾਇਆਹੀ। ਪੰਧਲਲਾਮੁਕਦਲਾਖਰਾਰਹੀਜੈ
ਈਛਾਹੁਦੇਭਿਨਾਅਜਿਮਾਇਆਹੀ। ੨੨। ਰਾਤੁਆ
ਖਟਾਸਾਕਿਆਰਾਈਆਨੂਤੁਸੀਮੁਲਪੁਦੇਖਿਆਲ
ਸੇਰੋਹਾਰਦਦੁਖਜੇਲਿਖਿਆਰਾਇਸੇਰੋਤਕਦੀਰ
ਸਾਹਿਬਦੀਕਭਿਹੁਫੇਰੇ। ਮੇਰਾਲਲਖਸੀਰੋਗਾਈ
ਆਖੈਸੈਨੁਸਭਿਪਖਟਾਇਨੁਜਾਭਿਰੋਗੈਛੁਰਿਹੋਇ
ਆਤੇਕੁਰਲਾਦਿਆਨੂਲਦਗਾਇਨਿ। ਕਬਲਾਦੀਰ
ਤੇਰੋਰ੨। ਰਾਤੁਈਗਸਿਆਲਨੁਰਦਾਹੋਇਆਰਾਈ।

ਤਖਤਹਜਰੇਨੁਆਦੇਦੇਨਿ। ਵੀਗਟਿਛੁਣੇਬਹੁਤਯੋਂ
ਨਿਤੋਸਕੇਸ਼ੁਰਦੇਸੀਨੁਨਾਖਾਂਦਦੇਨਿ। ਮਿਲੇਸੁਬਸੰਨੁ
ਕਦੇਦੋਰਗੰਝਾਪਏਰਬਨੁਨਿਤਮਿਆਦਦੇਨਾ। ਮੁਕਬਲ
ਯਾਰਵਿਛੁਨਿਆਜੁਗਪਏਅਸਕਕੁਜਦਾਗੁਕੁਰਲਾਦ
ਦੇਨਿ। ੨੪ ਕਦੇਊਗਸਿਪੀਪਨਚਲਿਆਸੀਗੰਝੇਰਾ
ਹਿਦੇਦਿਚਮਸੀਤਪਾਈ। ਪੈਰੀਪੁਣੇਬੀਬਲਤੇਪਏਛੁ
ਲੇਮਥੇਪਈਤੇਈਰੁਖਚਾਟਲਾਈ। ਤਤੇਰੇਤਵਿਚਰਿ
ਗਾਖਾਇਗਿਰਦੀਦੁਖਲਗਿਅੰਮਾਦਦੀਯਾਦ
ਮਾਈ। ਬਣੀਕਟਈਮੁਕਬਲਾਬੀਦਿਆਨੇਰਾਛੇਨੁ
ਲਬਰਾਬਰੀਨਾਹਿਨਾਹੋਈ। ੨੫ ਪਛੇਤਦਦਾਦ

ਖਤਦਿਹਾਨਰੇਨ੍ਹਿਪਿਛਾਯਾਦਕਰਕੇਗੰਝਾਬਹੁਤਰੇਇਅੰ०
ਅਗੇਨ੍ਹਾਨਾਭਿਖਾਪਿਛੇਨ੍ਹਾਨਕਾਰੀਪਰੇਸਾਨਗੀ
ਨਾਨਿਧੈਰਾਨਹਇਆਪਰਲੇਟਣਾਨੇਫਨਿਹਾਲੀਆ
ਤੇਅਜਨਰਤੇਸਕਰੇਗਤਸੇਇਆਸੇਈਲੈਨਗੇਸਕ
ਬਲਾਯਾਇਅਗੇਨ੍ਹਾਨੇਸਜਾਨਤੇਬੀਜਬੋਇਆ॥
੨੬॥ਤਰੇਗਿਧੁਇਆਂਗੇਨ੍ਹਾਤਗੁਜਰੀਫਨਰਹੇਈ
ਤਾਂਭਿਠਨਿਧੁਜਿਖਨ੍ਹਾਪਾਗਾਝਾਝੀਗਸਿਆਲਾਂਨ੍ਹਾਕੁ
ਤੇਇਆਘੇਨ੍ਹਾਸੇਕਣਾਪਿਨ੍ਹਾਕੇਤਰਤਚੁਕਣਾਚਾਟ
ਬਿਰਹੁਣੀਗਣੇਨ੍ਹਾਜੇਰਲਗੀਜਿਭਿਨ੍ਹਾਪਾਣੀਦੇਨ੍ਹਾਪਕ
ਨ੍ਹਾਨਾਜਿਸਾਸਗੰਮਾਨਹਿਨਾਮਾਣੀਆਨੀਆਪਿਤਿ

ਨਾਨਕ ਬਲਾਸੇ ਫਸਰਦਾ ॥ ੨੭ ॥ ਪੰਥ ਪਰਤਾਏ ਜਾਏ
 ਕੇਵਲ ਹਰੇ ਲੇਹਾ ਭੋਗ ਹੋਵੇ ਦਿਗਮੀ ਤਭੀ ॥ ਪੜ੍ਹਨ
 ਇਕ ਉਸਤਾਦ ਦੇ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਕੇਸਹਿ ਜਾਦ ਕੇਸੇ ਹਿੰਦੂ ਜੀ
 ਕੁਮਿਠੀ ॥ ਕੋਈ ਫਿਕਾ ਦੇਖੇ ਕੋਈ ਨਦਰ ਦਾ ਚੇਕੋਈ
 ਪਵੇ ਕੁਰਾਨ ਤੇ ਲਿਖਿ ਚਿਠੀ ॥ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਇਆ
 ਰਬ ਮੁਕਬਲੇ ਤੇ ਜਿਸਾਇ ਸਕਰ ਕਾ ਨਿਦੀ ਬਾਤ ਸਿਖੀ ॥
 ੨੮ ॥ ਹਥ ਬੀਨ ਕੇ ਮੁਲਾਂ ਨੂਕਰੀ ਕੁਨਸਰਾਂ ਭੇਦਿਗਮੀ
 ਤਦੇ ਜਾਏ ਮੀਆ ਮੁਲਾਂ ਆਇਆ ਕੇਹਨਾਏ ਜੀਵ
 ਦਾਰਹੁ ਸਿਤਰੀਆਂ ਤੇ ਆਏ ਬੈਠੀਆ ਮਾਰਾ
 ਦਿਸਦਾ ਹੋਰ ਗਤ ਗੀਰ ਤੇ ਗਸਾਂ ਨੂਆ ਪਵਾਹ ਲਸ

ਫੁਇਸੀਆਂ ਅਖਿਮੁਕ ਬਲਕਿ ਸਰੋਅਇਆਰੈ ੨੯
ਅਗੇਜਾਹਿਗਾਕੇਹਕ੍ਰੇਦੇਸਾਮੀਆ ੨੯ ਕਹਿਦਾਨਉ
ਸੀਦੇਮੇਰੀਜਤਰਾਸੁਕਲਤਖਤਹਜ਼ਾਰਉਚਲਿਆ
ਮੇਰੁਖਾਵਿਲਉਯਾਕ੍ਰੇਦੇਗਤਕਟੀਦਿਤਾਰਬਦਸਿਰ
ਤੇਸੁਲਿਆਮੇਰਾਜੀਉਹੋਇਆਲਖਦੇਖਦੇਨੁ
ਹੋਇਆਸਤਉਦਾਸਉਚਲਿਆਮੇਰਾਪਾਣੀਪੀਦਦੁ
ਇਸਗਿਰਾਂਉਦਾਸੀਤੈਬੇਰਬਨੇਮੁਕਬਲਾਪਲਿਆਮੇ
੩੦ ਤਗੀਵਕਰਕੇਨੁਲਾਂਲਵਿਕਿਆਨਪਰੈਕ੍ਰੇਤਿਆਂਤੁ
ਅੰਗਾਵਦੇਨਾਭਾਵਲਖਤਕੋਪਿਉਤੇਖੰਡਲਿਆ
ਦੇਮੇਰੇਤਿਹਾਰੈਜੀਉਖਾਵਦੇਨਾਜਾਇਆਖਿਆ

ਲੜਕਿਆਂ ਆਂ ਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਠ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਅਪਿਕਾਟ
 ਵੇਨਾ ਮੁਕਬਲ ਬਾਲ ਭਰਕੇ ਖਡਗ ਦਲਾ ਦਲਾ
 ਕੇ ਲਿਆਏ ਨੀ ਪੀਰ ਮਨਾ ਉਵੇਨਾ ੩੧ ਮੁਲਾਂ ਆਖਿ
 ਅਠਾਂ ਝੇਨੂੰ ਮਿਹਰ ਸੇਤੀ ਹਥ ਮੇਇ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰ ਖਾਹ
 ਖਾਣਾ ਹਥ ਮੇਇ ਕੇ ਮੁਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਰਾਝੇ ਤਾਂ ਮ
 ਖਾਸਾ ਤਿਤ ਨਾ ਤੀ ਉਭਾਣਾ ਖਾਣਾ ਖਾਇ ਕੇ ਮੁਲਾਂ ਬੋ
 ਦਿਟਾ ਹੁੰਦਾ ਕਹਿ ਦਾ ਝੰਗ ਸਿਆਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣੁ
 ਮੁਕਬਲ ਦਸ ਮਯੋ ਘਰੀ ਗਤ ਮੈਂ ਬੋ ਮੁਲਾਂ ਆਖਦੁ
 ਰਾਝੇ ਆਹੋ ਹਿਸਿਆਣਾ ੩੨ ਹੁਕਮ ਮੁਲਾਂ ਦਾਰਾ
 ਝੇਨੇ ਮੰਨ ਲੀਤਾ ਬੈਠਾ ਦਿਚਾਸੀ ਤਦੇ ਮਾਰਨਾ ਟੂ)

ਬ

ਸਥਾਨਾਖਾਇਕੇਗਤਨੁਪੁਸੀਓਇਆਫਜਰਹੋਈਤਾ ੧੦
 ਸ਼੍ਰੋਗਨੁਉਠਸਾਣਾਜਾਂਦੇਮੁਲਦੇਬਾਬਦੁਆਇਕੀਤੀ
 ਸਾਬਤਰਹੀਏਮਨਸਹਿਸਤਜਾਣਾਪੰਚਪੀਰਮਿਲੇ
 ਗਹਿਜਾਦਨੇਨੁਤਰਗਿਆਜਾਂਮੁਕਬਲਾਰਬਗਾਣਾ
 ਤੇਰਾਸ਼੍ਰੇਏਖਕੇਤਰਫਰੇਸਤਿਆਦੀਪੰਜਾਂਪੀਰਾ
 ਨੁਜਾਇਸਲਾਮੁਕਰਦਾਉਤੇਲਾਹੜੀਤਰਤਸਿ
 ਦਕਸੇਤੀਅਗੇਪੀਰਾਂਦੀਜਾਇਕੇਨਜਰਪਰਦਾ॥
 ਨਈਤਖੈਰਕਹੇਮੇਰੇਬਾਬਪੀਰੋਨਹੀਉਜਰਜੇਲਹੇ
 ਗੇਦੇਚਬਰਦਾਮਿਹਰਦਾਨਹੇਦੇਤੁਸੀਮੁਕਬਲੇਏ
 ਤੁਸਾਰਿਠਿਆਂਕਲਜਹਾਨਤਰਦਾਤੇਰਾਪੀਰਾਂਆ

ਖਿਆਰਾਂਝੇਨੂਮਿਹਰਸੇਤੀਬਚਾਮੀਗਲੈਜੋਕਛੁੰਗ
ਟਾਹੀ। ਰੰਗਦੁਚਣੀਐਸਾਪਤੇਸੀਤਵਾਲੀਆਉਰੀ
ਗਲੈਜੋਕਛੁੰਗਟਾਹੀ। ਗਇਹਨਫਸਸੈਤਾਨਕਟੀ
ਮਲਾਰੂਏਨਾਫੈਰੀਆਥੋਅੱਸਾਸੀਗਟਾਹੀ। ਮੁਕਬ
ਲਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰਖਹੋਦਿਆਲਮੇਗਾਅਸਾਨਫਸ
ਸੈਤਾਨਨੂਟੰਗਟਾਹੀ। ੩੫। ਜੇਦਗਤਿਆਸਿਰਾਅਉ
ਲੀਆਏਰਾਝਾਹੋਇਕੇਹਾਲਸੁਣਾਉਟਾਹੀ। ਨੈਣੁਹੀ
ਰਦੇਖਾਬਾਦਿਚਝਬਾਕੀਤਾਉਸਝਖਮਤੇਮਲਮ
ਦੇਸਾਦਟਾਹੀ। ਪੰਜਾਂਪੀਰਾਂਨੇਗਝੇਨੂਹੀਰਬਖਸੀ
ਜਾਂਮੇਦਿਚਨਾਮੁਲਸਮਾਦਟਾਹੀ। ਮੁਕਬਲਸਤਿਗੁ

ਗੁਰਖਰੋਇਆਲਕੁਲਖਲਕਟੀਆਸਪੁਜਾਵਟਹੀ
੩੬ ਨਥਗਾਏਦੇਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਨਜਰਆਈਪੰਜਾਪੀਰਾਨੇ
ਆਖਿਆਵਹਖੰਜੀਅਮਰੁਸਿਕਟਾਹੋਇਲਾਆਸ
ਕਾਟਾਰੁਲੀਹੋਸੀਆਜੀਉਦਿਲਾਇਖਾਜੀਕੋਈ
ਸੋਹਣੀਤੇਰੇਹੀਦਾਲਦਾਲਨਾਲਸਿਕਟੇਸਦਸੁਣਾਇ
ਖਾਜੀਕੂਤਰੂਹਿਦਮੁਕਬਲਾਗਾਵਟਹੈਅਜਰੂਹਨੂਕੁ
ਛੁਮਦਾਏਖਾਜੀ੩੭ ਪੰਜਾਪੀਰਾਂਦਾਨੀਨਿਆਹੁਕਮਰਾਂ
ਝੇਮੁਹਲਾਏਕੇਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਤੁਰਤਫੁਕੀਸੁਣਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਹੁਖਾਂ
ਨੁਹਾਲਚਟਿਆਝਟਿਪਏਪੰਖੋਰੂਜਾਝਕੁਕੀਪੰਜਾ
ਪੀਰਾਂਨੁਹਾਏਨੇਖਸੀਕੀਤਾਹਾਇਹਾਇਕਹੋਇਆਆਈ

ਪ੍ਰਕੀ ॥ ਦਾਗੁ ਆਸਕਾ ਸਾਦਕ ਆਰਨਾਰੇ ਨਿਗਨਾਮਨੁ
 ਮੁਕਬਲਾ ਲਾਇ ਲੁਕੀ ३੮ ॥ ਰਾਏ ਵੇਦ ਸੁਣਿ ਦਾਹੁ ਦੇ ਬਸ
 ਕੀਤੀ ਪੀਰਾ ਆਖਿ ਆਖੈ ਠਕੇ ਖਾਹੁ ਚੁਰੀ ॥ ਗਾਯਾ ਆ
 ਖਦਾ ਤਾ ਅਦੀ ਰੂਪ ਨਾ ਹੀ ਨਦੁ ਪਪਿਟੁ ਦੇ ਨੁਏ ਚਦਾਰੁ
 ਨੂਰੀ ॥ ਪੀਯਾ ਪੀਰਾ ਮੁਰਾ ਬਕੇ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ ਮੰਗਾ ਦਾਈ ਨੇ
 ਅਰਸ ਥੀ ਮੀ ਸੁਰੀ ॥ ਦੁਪ ਮੀ ਸੁਦਾ ਚੋਇ ਕੇ ਪੀਉਗੁ
 ਸੁਰ ਬਕਰੇ ਗਾ ਮੁਕਬਲਾ ਆਸ ਪੁਰੀ ३੯ ॥ ਪੀਯਾ ਪੀ
 ਰਾ ਬਸੰਗ ਕੇ ਲਈ ਚਿਪੀ ਥਾਪੀ ਆਰ ਕੇ ਉਸੇ ਮੀ ਸੁ
 ਚੋਈ ॥ ਭਰ ਪੁਰ ਕਰ ਕੇ ਦੁਪ ਨਾ ਲਿਚਿ ਪੀ ਅਗੇ ਪੀਰ
 ਦੇ ਜਾਇ ਕੇ ਨਜਰ ਚੋਈ ॥ ਦੁਪ ਪੀਉ ਕੇ ਪੀਰਾ ਹਿਤੁ

ਸ੍ਰੋਤੋਹੰਗੰ ਸ੍ਰੋਤਿਲਸਪੀਤਗਮੀ ਦੁਰਹੋਈ ਪੰਜਾਪੀਰਾ
 ਵਾਮੁਕਬਲਾਉਲਸਪੀਤਹਿਤਪਦਰਜਹਾਨਤੇਨਜਰ
 ਹੋਈ ੪੦ ਪੰਜਾਪੀਰਾਨੇਗੰ ਸ੍ਰੋਤੁਦਿਦਾਕੀਤਾਗਹੰਗ
 ਸਿਆਲਾਦਾਪਾਇਕੇਜੀ ॥ ਜਿਥੇਬਣੇਗੀਵਿਤੈਨਕਰੈਯਾ
 ਦਿਸਾਨੁਤੇਰਾਕੀਮੁਨਿਬਹਾਂਗੇਆਇਕੇਜੀ ॥ ਪੰਪਟੁ
 ਗਦਿਆਗਾਸ੍ਰੋਤੁਗਤਪਈਦਰੀਆਉਦੇਕੀਛੇਤੇਜਾ
 ਏਕੇਜੀ ॥ ਸੀਹਬੁਕਦੈਬਿਸੀਅਰਫੂਕਦੇਨਿਮਕਬ
 ਲਨਜੇਨਹੀਖਉਛਖਾਏਕੇਜੀ ੪੧ ਪੰਜਾਪੀਰਾਨੁਹੰ
 ਸ੍ਰੋਨੇਯਾਦਕੀਤਾਤੁਰਤਾਅਪਦੇਟੋਰਦਿਚਆਵੁ
 ਦੇਨੀਮੀਗਾਵਾਇਕੇਅਸਥੇਦੁਪਚਾਵਲਨਲਰਾ

ਭੇਦੋ ਬੈਠੇ ਕੇਖਾਂ ਦੁਦੇ ਨੀ। ਨਾਲ ਸੀ ਕਦੇ ਰਾਤ ਰਾਤ
ਰਾਨ ਕਟੀ ਜਰੀ ਖੇ ਫੁਲਾ ਦਿਲ ਤੇ ਲਿਆ ਦੁਦੇ ਨੀ
ਫੁਲ ਰਹੇ ਈ ਤਾਂ ਉਠ ਨਿਦਾਜ ਪੁਰ ਕੇ ਮੁਕਦ ਲੇ
ਨੁਲ ਰੁਣ ਮੇ ਉਦੇ ਪਾਟਿ ਪਹੁਚਾਂ ਦੁਦੇ ਨੀ ॥੪੨॥
ਗਾਯਾ ਪਾਰ ਦੇ ਕੀਤਿ ਉਦੇ ਖਬੈ ਨੀ ਨਿਮਾਣੁ ਰਹੇ
ਇਉ ਬੇਸਾਹ ਲੈ ਦਮਾ ਕਖਆ ਨ ਕੇਤੁ ਲਨ੍ਹਾ ਬੀਨ
ਲੈ ਦਮਾ ਉਦੇ ਤਰਨ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕਰ ਦਾ ਲਾ
ਤਕ ਪਰੈ ਸੀ ਸਰੋਚਾ ਇਰਖੇ ਜਾਨਾ ਪਨੀ ਹੀਲ
ਕੇਦਿ ਚਦ ਨੁਦਾ ਅਸ ਕਮਾਸਤ ਕੀਤਾ ਇਸ ਕ
ਤੀਰ ਦੇ ਨੇ ਨੀ ਗਰਨ ਬੇ ਮੁਕਦ ਲਾ ਮੁਲ ਰੁਣ ਦਾ

ਠੰਡਾ ਲੁਭਾ ਪਾਰ ਦੇ ਕੀ ਡਿਓ ਨਿਜ ਰਕੀ ਤੀਹ ਸਨ ਗਏ ੧੩
ਦਾ ਦੇਖਾ ਸਤ ਕਰੋਆ ਕੋਈ ਅਹਿ ਮਕਾਦਾ ਪਾਤ
ਸਾਹ ਹੈ ਤੁਲੁਭਾ ਮੇਧੇ ਗਏ ਨੁਕੁਕ ਕਾਰਿਆ ਬੇਰੀ
ਸਨੇਸੁ ਹਾਇਆਂ ਭੁਬ ਦੇ ਨੀ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਜੇ ਨਾ ਉਦਾਸੀ
ਤਲੁਹਾਆ ਬੇਰੀ ਚਾਨ੍ਹਿ ਉਤਾਰ ਸਾਂ ਪਾਰ ਤੈ ਨੁਬਲੇਖ
ਨੁਰਹੁ ਮੁਕਬਲਾ ਅੰਨੁ ਕਾਰਿਆ ਠੰਡਾ ਲੁਭਾ ਮੇਹੁ ਦੀ
ਗਲ ਨਾਸੁ ਹਿਰਾਂ ਬੇਰੀ ਮੇਹੁ ਦੀਆ ਖਦੀ ਮਾਰ ਬਟਾ।
ਸੈਦੀ ਨੀ ਜਨਾ ਉਦੀ ਗਥ ਨਹੀ ਭੁਬ ਮਰੇਗਾ ਬਟਰਾ
ਚਾਕਤਾ ਪਰੇਜਾ ਪਿਛੇ ਜੀਵਾ ਲੇਨੁ ਨਾ ਹੈ ਉਰੈ ਅੰ
ਉਜੇ ਉਮਰ ਦਾ ਪਾਸ ਪਟਾ ਗਲ ਮੁਕਬਲੇ ਦੀ ਜਰਾ

ਸਦੀਐਤੀਇਤੁਕਤੀਬਥੀਉਮੂਲਖਟਾਠਪਾਬਕੀ
ਮੇਉਤੀਗਲਜਾਸੁਟੀਗੰਭੀਮੇਤ੍ਰਾਖਾਇਕੋਬੀਨੇਨਾਮਾਦ
ਦਾਹੀ। ਲੁਭੁਪਾਰਦੇਕੀਦਿਓਥੈਚਬੇਨੀਤੁਰਤਰਾ
ਭੇਦੇਪਾਸਲਿਆਦਦਾਹੀ। ਬੇਨੀਚਾਨਕੋਰਾਭੇਨਮਿ
ਹਰਸੇਤੀਚਾਨਾਦਦੇਪਾਰਲੰਪਾਦਦਾਹੀ। ਜੇਗਿਲਾ
ਕਰੇਮੁਕਬਲਾਅਸਕਾਦਾਅਪੁਖਮਾਦੇਜਕਤੰ
ਦਦਾਹੀ। ੪੬। ਰਤਾਪਲੰਪਾਤਿਠਰਾਭੇਦਿਚਬੇਨੀ
ਉਤੇਰੀਗਲੀਸੇਜਸੀਦਿਛੀਰੇਈ। ਲੁਭੁਮੇਉਨਪੁ
ਛਦਾਬੇਨਤੀਕਰਿਕੋਇਸਸੇਜਟੀਖਸਮਨੀਕਉਨਕੇ
ਈ। ਲੁਭੁਪਾਖਦਾਸੇਜਇਹੁਹੀਰਦੀਐਇਥੇਕੋਈ

ਮਰਾਤਬੇਆਨਜੋਈਹੁਸਨਹੀਰਦਾਦੇਖਕੇਤਾਬਲਿ ੧੪
ਆਦੈਦਿਠਾਅਸਕਾਮੁਕਬਲਮਰਦਸੇਈ(੪੭)
ਲੁਭੁਣੀਮਿਥਿਥੀਰਦਾਨਾਉਸੁਨਕੇਰੀਮਾਗਿਆਤੇਰਾਂਝੇ
ਨੁਖਸੀਆਈਜਾਣੁਬੁਝਕੇਪੇਸਲਾਹੋਇਪੁਛੁਣਾ
ਹੀਰਜਾਤਦੀਕਉਣਤੋਕਿਸਜਾਈਲਖਆਦਦੇ
ਤੇਸਉਜਾਂਦਦੇਨਿਬੇਨੀਦਿਠਕਿਉਉਸਦੀਸੇਯਪਾ
ਈਆਉਬਾਪਨਾਹੀਰਨੁਦਰਜਦੇਨਿਨਹੀਹਟਕਦੇ
ਮੁਕਬਲਸਕੇਰਾਈ੪੮ਲੁਭੁਣੁਆਖਦਾਹੀਰਦੀ
ਆਉਮਲਕੀਚੂਚਕਸਿਆਲਦੀਪੀਹੋਖਰੀਪਿਆ
ਰੀਗਾਰੀਬਫਕੀਰਦੀਕਰੇਖਿਜਾਮਤਨੇਕਬਖਤਅ

ਸੀ ਲਾਕ ਬੂਠ ਕੁਆਰੀ ਵਿਨੇ ਪਵੇ ਕੁਰਾਨ ਤੇਰ ਖੇਰੇ
 ਜੇ ਪਵੇ ਪਲ ਗੁਜਰ ਦੀ ਗਤਿ ਸਾਰੀ ਆਈ ਬਾਪ ਹੈ
 ਨਿਰਾ ਆਰੁਖਿ ਅੰਦੀ ਦਰ ਦੇ ਦਟੀ ਮੁਕਬਲ ਕਰੇ
 ਕਾਰੀ ਨਦੀ ਗਾਏ ਫਿਕਰ ਕਰਿ ਕੇਤ ਜ ਦੀ ਜ ਕੀਤੀ
 ਕਿ ਦੇਹੀ ਰਦੇ ਪਸਿਧ ਲਤਾ ਨੀ ਦੇ ਜੀ ਹੀ ਰਮਿ ਲੇਤਾ
 ਸੁਕਰ ਜ ਬਾਇਲਿ ਆਈ ਐਇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਕੀ ਬਾਨੂ
 ਨੀ ਐ ਜੀ ਮੁਲਾ ਕਾਤ ਦੇ ਹਰ ਫਟੀ ਮਸਕ ਕੀਤੀ ਕਿ
 ਸਾਦਰ ਦਫਿਰਾ ਕਦਾ ਪਾਨੀ ਐ ਜੀ ਮੁਕਬਲ ਯਾ
 ਰਮਿ ਲਿ ਆਖ ਲੇ ਬਾਗ ਦਿਲ ਦਾਤ ਦੇ ਦੁਖਾ ਦਾਰੁਖ
 ਉਖਾਨੀ ਐ ਜੀ ੫੦ ਲੁਰੁਟ ਮੇ ਉਨੇ ਗਾਏ ਨੂਸੁ ਆਲ

ਪਾਏ ਅਸਾਨੁ ਮਾਰਓ ਨਿਵਨੇ ਚੁਰਕੀ ਤਾਸਾਰੀ ਰਾਤਿ ੧੫
 ਰਹਿ ਆਹਾਰਾਤ ਤੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਖਾਧਾਨਾ ਹੀ ਪਾਨੀ
 ਪੀਤਾ ਜਰਾ ਕਰੇ ਤਾਪ ਲੰਘਤੇ ਲਵਾਏ ਕਾਸੁ ਆਲੁ
 ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮੀਨਾ ਨੀਤਾ ਚਰਿਤੁ ਨਿਮਾਤੇ ਸਤ੍ਰ
 ਅਕਬਤ ਨੂਜਿ ਨਾਦਿਤ ਹੈ ਮੁਕਬਲਾਤਿ ਲਈਤਾ
 ੫੧ ਲੁਡੁਣ ਆਖਦਾ ਰਾਖੁ ਨਾ ਤੁਪਸੁ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਸਦੁ
 ਪਲੰਘਦਾ ਜੀਐ ਤਾਹੀ ਰਸਿ ਆਲਦੇ ਹੁਕਮ ਬਾਝੇ
 ਕਾਈ ਗਲ ਨਹੀਂ ਕਰਸੀ ਪਦਾਜੀ ਸਿਰਘੇ ਲਿਆਨੁ
 ਉਖੁਦਾਇ ਬੇਜੀ ਪਰੁਹੀ ਹਰਬੇ ਕੀ ਬਦਾਜੀ ਬਖਿ
 ਆਨੁਦਾਸ ਹਿਮਾਜਿ ਉਬਕਰੀ ਨੂਕਬਲ ਹਰਨ ਲੂਖੇ

ਫਪਲਿਗਦਾਜੀ ਪਰਾ ਲੁਡੁਣੇ ਮੇਉ ਨੂਟੇ ਇਕੇਫੁਪਕ
 ਹਦਾ ਕਿਸਾ ਆਪਣਾ ਹੀਰ ਨੂਜਾਇ ਮੀਆ ਆਸਾਪ
 ਤ੍ਰੀਨੀਪਤ੍ਰੀ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬੈਠਾ ਫੇਰੀ ਪਾਏ
 ਮੀਆ ਟਰਲਿਆ ਉਭੁ ਆਸਾ ਫਰਾਟੀ ਤੇਰਾ ਕਰਗੁ
 ਮਕਸੂਦ ਖੁਦਾਇ ਮੀਆ ਬੈਰਲਖ ਬਲਾਈਆਂ ਦੇਣਾ
 ਲਦਾਏ ਸਾਮਝੁ ਕਬਲਾ ਬੈਰ ਕੁਮਾਇ ਮੀਆ ਪੜਾ ਲੁ
 ਡੁਣੇ ਮੇਉ ਨੇਰਾ ਬੈਠਾ ਪਲਈ ਅਖੀ ਸਰਾਪਈ ਦਿਲੀਮ
 ਹਰਾਈਆ ਕਹਿ ਦਾਪਲੀ ਪਤੇਜਾਇ ਕੇਲੇਟ ਮੀਆਰ
 ਬਠੀ ਹੈਯੇ ਹੀਰਾ ਸਾਈ ਲੁਡੁਣੇ ਮੇਉ ਦੇ ਬਾਬੁਦਾਮ
 ਇਕਰਿ ਕੇਰਾ ਬੈਠਾ ਪਲੀ ਪਗਤੇਜਾਏ ਕੇ ਕੁਲਾਈ ਦੇਪ

੧੬
 ੦
 ਹਰਹਰਕਰੇਸੇਜਸੁਤਰੇਨੂਅਯੋਮੁਕਬਲੇਨੂਨੀਖਦਰਕਾ
 ਈਪਰਆਉਤਾਦਸਿਰਸਰੁਸਹੇਲੀਆਲੈਹੀਰਸੇਜਦੇ
 ਸਦਨੋਪਰੇਆਈਪੀਤੀਕਪਵੀਰੁਕਕੇਅਗਲਹੀ
 ਕਦੇਪਲੀਖਦਲਹੀਰਨੇਨਕਰਪਾਈਲਤਮੁਕੀਆਸੇ
 ਟਿਆਪੀਦਿਆਨੂਲੁਰੁਦਮੇਉਨੂਸੁਪਨਾਰਹੀਕਾਈਯੇ
 ਹੀਸੇਜਤੇਆਦਸਦਾਇਆਹੀਮੁਕਬਲਕਿਸਦਾਇਹਦੁੰ
 ਮਾਦਸਾਹੀਪਪਲੁਰੁਦੇਦਗਰੀਬਨੂਪੀਲਕਾਂਬਾਦਰ
 ਦਬਦਾਨੂਹਲਬਿਹਾਲਹੇਈਪਛੇਤਾਦਦਾਖਤਦਿ
 ਹਾਨਦੇਨੂਕਦੇਗਏਨੂਸੇਜਸਦਾਲਆਹੀਹੀਰੇਰੁਲਾ
 ਹਾਂਦਖਸੰਗਨਾਹੈਨੂਤੈਨੂਦਸਤਾਨੂਲਲਲਦਾਹੀ।

ਮੁਕਬਲੀਰਨੇਹਿਜਬਾਬਦੇਕੇਲੁਡੁਆਪਦੁਓਖ
 ਹਿਤੁਓਟਾਲਦਾਹੀਪੜਹੀਰੇਮਾਰਨਾਮੁਲਨਿਮਾਣਿ
 ਆਨੁਸਾਤਿਪਦੀਗਰੀਬਦੀਹਾਰਿਤੈਨੁਅਰੈਜਾਏ
 ਜਬਾਬਕੀਦੇਹਿਗੀਨਿਜਦੇਪੁਛੀਆਆਪਅਲੁ
 ਹਤੈਨੁਸੁੰਦੀਇਕਗੁਲਾਹਨਾਬਖਸਨਿਪੈਰਬਬ
 ਬਸਦਾਲਖਗੁਲਾਹਿਤੈਨੁਅਰਜਾਇਸੀਪਦੀਗੁਮੁ
 ਨਰੁਰੀਐਮੁਕਬਲਦਸਦਾਖੁਬਸਲਾਹਤੈਨੁ੫੧॥
 ਹੀਰੇਓਦੇਖਹਿਤੁਓਬਾਜਆਈਫਿਰੀਗਿਰਦ
 ਪਲਪਦੇਜਾਏਸੀਆਹੁਸਨਰਾਂਝੇਦਾਦੇਖਮੁਸਤੁ
 ਕਹੇਈਗੁਲਾਹਸੁਆਦਦੀਕਹਿਸੀਆਪੈਰਦੁੰ

ਬਕੇਆਲਗਾਇਆਸੂਰਾਂਝਾਉਠਿਆਰਬੁਧਿਆ ੧੭
ਏਮੀਆਸੂਰਤਦੇਖਕੇਸੁਕਦਲਾਰਾਝਦੇਦੀਰਹੀਹੀ
ਰਸਿਆਲਾਦਿਕਾਇਸੀਆਪ੮ਅਚਚੇਤਨੀਨੁਪ
ਚਪਤਨੀਦੇਚੋਲੇਹੀਰਦੇਦਿਚਹੈਓਨੀਗਪਈ॥
ਜੋਕਛਹੀਰਦੇਪਾਸਬਿਸਾਤਿਆਹੀਪਾਪੀਬਿਰਹੁਨੇ
ਬੀਨਕੇਲੁਟਲਈਅਕਬਲਗੁਰੂਪੁਰਾਂਝਾਇਆਲਹੇ
ਦੇਤਾਛਿਨਸੈਉਤਰੇਪਾਪਕੇਈਪਦੀਹੀਰਆਖਈ
ਬਖਸਗੁਨਹਸੈਨਸੇਭਸੁਤਕੂਆਲਗਾਇਆਹੈ॥
ਘੋਲਪਤੀਆਊਸਦਾਟਉਤੋਜਿਸਗਹਤੁਚਲਿਕੇ
ਆਏਆਹੈ॥ ਬਖਸਗੁਨਹਸੈਨਸੇਭਸੁਤਕੂਆਲਗਾਇਆਹੈ॥

ਆਰੇਕਿਸਜਪੁਤਰੀਜਾਇਆਹੈ॥ ਐਸੀਆਪਾਵ
 ਦੀਕਾਗਉਡਾਦਦੀਨੁਸਕਦਠਰਬਨੇਆਨਿਮਿਲ॥
 ਏਆਹੈ॥ ੬੦॥ ਕਹਿਦਾਨਉਪੀਦੇਮੇਰੀਜਾਤਿਰਾਤ੍ਰ॥
 ਚਲਤਖਤਹਜਾਰਿਉਆਇਆਸੈ॥ ਸੁਏਆਆਪਿਅ॥
 ਪਏਨਿਦਖਤਮੈਨੁਦਤਨਛਰਕੇਭਰਮਗਦਾਇਆ
 ਸੈ॥ ਸਾਮਾਲੁਕਰਦਿਆਆਦਦੀਸਰਮਸੈਨੁਕਦੇਕ
 ਸਨੁਹਥਨਾਝਾਇਆਸੈ॥ ਸੁਕਬਲਪਲਿਪਤੈਆਇ
 ਅਰਮਕੀਤਾਜਦੇਨਿਦੇਨਖਰਾਅਕਾਇਆਸੈ॥ ੬੧॥
 ਰਾਤ੍ਰੀਹਿਰਨੁਦੇਏਜਬਾਬਤੁਰਿਆਨਿਛੀਪਲਿਓਪ
 ਕਣਖਫੇਦਦੀਹੀ॥ ਤਸਬੀਆਸਕਾਦੀਮੇਤੀਹਿਸ੍ਰੀਆਂ

ਦੇ ਨਿਛੀਆ ਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰੇ ਦੁਦੀ ਹੀ। ਕਰੇ ਕੀਰਨੇ ਦਰ ੧੮
 ਦਫਿਰਾ ਕਦੁ ਲੋਭਿ ਰੇ ਸਾਹ ਲੈ ਦੀ ਭਾਰ ਭਾਰੇ ਦੁਦੀ ਹੀ।
 ਮੁਕਬਲ ਦਸ ਅਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਤ ਮੈ ਬੇ ਮਿਨ ਤਦ ਰਗਰੀ
 ਬਨਿ ਹੋ ਦੁਦੀ ਹੀ। ੬੨ ਅਸਕ ਦੇਖ ਮਸੂਕ ਦੀ ਮਿਹਰ
 ਬਾਨੀ ਕਰ ਦਾ ਮਾਜ਼ੀ ਨਿਮਾਜ਼ ਤੇ ਉਭਰ ਖਾਹੀ। ਰਾ
 ਝੇ ਪਲਿ ਪਤੇ ਬਹੁਤੁ ਅਗਮ ਕੀਤਾ ਸਿਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖਾਂ
 ਦੀ ਪੰਡੁ ਲਾਹੀ। ਜੇ ਕੁਛ ਰਾਝੇ ਦੇ ਪਾਸ ਬਿਸਾਤ ਮਾਹੀ ਲੁ
 ਟੀ ਹੀ ਰਨੇ ਜੁਲਫ ਦੀ ਪਾਇਲਾ ਹੀ। ਮੁਕਬਲ ਸਹਿਰਮ
 ਸੂਕ ਦੇ ਮੀਂਹ ਖਾਈ ਏ ਏ ਰੇ ਅਸਕਾ ਸਦਕਾ ਬਾ
 ਦਸਾ ਹੀ। ੬੩ ਹੀਰਾ ਆਖ ਦੀ ਹੋਲੇ ਸਹੇਲੀ ਓਲੀ

ਮੈਨੁਆਨਕੇਦੇਹੁਦਸਾਈਆਨੀਅਜੁਘਣੀਸੁਲਖਣੀ
ਖੋਰਦੀਹੈਰਾਝੇਨਾਲਮੈਅਖੀਆਂਲਾਂਈਆਂਨੀਰਾਝਾ
ਸਜਨੁਹੀਰਦਾਨਉਤੇਲਗਲਾਜਗਦਿਚਆਖਸੁਣਾਈਅੰ
ਨੀਰਾਂਝੇਹੀਰਦੇਨਾਲਨਿਕਾਹਲੈਦਾਬੈਠਮੁਕਬਲੇਰੀਠੀ
ਅੰਪਾਈਆਨੀ੬੪ਪੰਜਾਪੀਰਾਨੁਰਾਝੇਨੇਯਾਦ
ਕੀਤਾਓਹੁਆਇਕੇਮੁਖਾਦਿਖਾਦਦੇਨੀਪੀਰਪਲੀ
ਪਤੇਚਉਕਣੀਆਰਬੈਠੇਹੀਰਗਾਝੇਨੁਕੇਲਬਹਾਦਦੇ
ਨੀਰਲਕੇਹੀਰਤੇਰਾਝੇਦਾਖਿਜਰਸੇਤੀਸਾਹਦੇਹੋ
ਇਨਿਕਾਹਪਨ੍ਹਾਦਦੇਨੀਚਾਦਲਚਬਕੇਸਗਨਦੇ
ਪੀਰਪੰਜੇਝੈਲੀਮੁਕਬਲੇਦੀਹੀਰਨੁਪਾਂਦਦੇਨੀ॥

੬੫ ਅੰਗ ਪੀਰ ਨੇ ਦੁਹਾਨੂ ਮਤਾ ਦਿਤੀ ਅਠੇ ਪਹਿਰਸਾ ੧੯
ਹਿ ਬਨੁ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮਦੁ ਨੀਆ ਕੁਲ ਫਲਾਹ ਦਾਹੈ
ਲਖ ਦਰੇਜੇ ਜੀ ਦੁਨਾ ਅੰਤ ਮਰਨਾ ਸਿਰਸਾ ਹੀ ਉਸੇ
ਰਸ ਦਾ ਦੁਹਾਹੈ ਕੀਮਤਿ ਫਲਿ ਆਦੁ ਨਹੀ ਮੁਲ ਕਰਨਾ
ਮੁਕਦਲ ਇਸ ਕਤੇਰਾ ਹਿ ਤੇ ਖਿਜਰ ਕਰ ਦੁਆ ਅਜੇ ਸਉ
ਕਦ ਤੁਪ ਦਰੀ ਆਉਤ ਰਨਾ ੬੬ ਹੀਰ ਆਖ ਦੀਸੁ
ਨੇਸੇ ਈਓ ਨਿਰਾ ਬੁਝੇ ਜਿ ਆਰਬ ਪਰਚਾਇ ਦਿਲ
ਦਾ ਮੁਖ ਗਝੇ ਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਜੀ ਦੁਨਿ ਹਮੈ ਮਰੰਗੇ ਘ
ਰੀਉ ਹੁਨਾ ਹਿ ਮਿਲਣਾ ਨਹੀ ਹੀਰ ਤੇ ਗਝੇ ਦੇ ਦਿਚਕੇ
ਈਸ ਉਗੰਧ ਮਖਦਾਇ ਦੀ ਫਰਕਾ ਦਿਲ ਦਾ ਰਖਾ ਪਾ

ਇਅਖੀਦਿਚਗਾਂਝੈਏਨੂਇਹੋਚਾਉਹੈਮੁਕਬਲਸਿੰ
ਕਾਦਿਲਦਾ੬੭ਹੀਰਆਖਦੀਗਾਇਆਦਸਖਾਂ
ਦੇਅਗੇਜਾਵਦਾਕੇਹਰੇਦੇਸਮੀਅੰਗਤਰਾਵਜਾਆ
ਲੂਕਾਂਦੀਨਜਰਾਅੰਦੇਤੇਰਾਨਹੀਫਕੀਰੀਦਾਰੇਸਮੀ
ਆਆਖੀਬਲਦੀਦੇਸੁਖਚੰਦਜੇਹਾਤੇਰੇਸਿੰਦਲੇ
ਭੀਨਦੇਕੇਸਮੀਆਆਪਰੀਬੈਠਕੇਜਾਲੀਏਟਿਕਰਫ੦
ਕਾਮੁਕਬਲਰੂਪਆਪਰਦੇਸਮੀਆ੬੮ਰਾ
ਜਾਆਖਦਾਰੇਇਕੇਹੀਰਤਾਂਈਸੇਰੇਅਲਦੇਘਾਉ
ਦੁਖਾਵਨਾਹੀਪਿੰਡਪਿੰਡਫਿਰਾਵਦਾਲੇਖਸੈਨਅੰ
ਪਰੁਟਕਏਦਾਕੇਈਚਾਉਨਾਹੀਕੋਈਰਖੇਤਾਂਸਿ

ਰਦੇਜੇਰਰਹਾਂ ਅਗੇ ਜਾਉਣੇ ਦਾ ਕੋਈ ਤਾਉ ਨਾਹੀ ॥ ੨੦ ॥
 ਉਲਾਜਾਨ ਦਾ ਬੁਝਦਾ ਮੁਕਬਲੇ ਨੇ ਜੋ ਮੁਕਬਲੇ ਗੇਰਟਿ
 ਕਾਉ ਨਾਹੀ ੬੬੬ ਹੀਰਾ ਆਖਦੀ ਗਾਏ ਨਾਂ ਜਾਂ ਨਮੇਰੀ ਤੇ
 ਰੇਨਾਉ ਬੇਦਾਰੇ ਜਾਦਨੀ ਹਾਮੀ ਆਦੀ ਮਾਤੇ ਬਾਝੁ ਗੁ
 ਲਾਮ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਉਤਰ ਨਾ ਮੁਲਾਇਆ ਦਨੀ ਹਾਂ ਕੋਈ
 ਕਸਬੁ ਰੁਤਗਾਰ ਰੀਜਾ ਦਾ ਨਾਹੈ ਗਲ ਪੁਛਦੀ ਮੈ ਸਰਮਾ
 ਦਨੀ ਹਾਂ ਮੁਕਬਲਾ ਆਪ ਨੂਕੁ ਛਮ ਲੁਮ ਨਾਹੀ ਤੈ ਨੂਕੁ
 ਨੀਹਾ ਕਿਨਾਰਾ ਦਨੀ ਹਾਂ ੧੦੧ ਗਾਏ ਆਖਦਾ ਹੀਰਨੁ
 ਸਮੀਪ ਆਗੀ ਤੈ ਨਾਜੁ ਹਜਦੀ ਗਲ ਸੁਨਾ ਦਸਾ ਮੈ ਹੋ
 ਰੁਕੀ ਮੁਨਾ ਆਦ ਦਾ ਹੋਇ ਮੈ ਬੇ ਪਰਮੰਤੀ ਆਚਾਰੁ ਨਿ

੨

ਆਦ੍ਰਸੰਐਸੈਸ੍ਰਮਹਰਹਿਜਾਰੇਦਾਲਾਡਲਾਹਾਖ
ਤਰਹੀਰਦੀਚਾਕਸਦਾਦ੍ਰਸੰਐਸੈਸ੍ਰਮਕਬਲਹੀਰਦੇ
ਜੀਉਦੀਹੀਰਜਾਨੇਪ੍ਰਆਪਣੀਓਤ੍ਰਨਿਦ੍ਰਹਸਐਸੈ)
੭੧ ਹੀਰਸਦੇਸਹੇਲੀਆਰਾਝ੍ਰੇਨ੍ਰਚਕਸਿਆ
ਲਦੇਪਾਸਾਇਆਦਦੀਹੀਆਹੀਛੁਛਕੇਬਾਬਲਾ
ਅਸਾਆਦਾਉਸਦੀਸਿਫਤਨਾਆਪਣੀਜਾਦਦੀਹੀ
ਇਕੋਸਤਸੈਸੈਸ੍ਰੀਨ੍ਰਚਾਰਲਿਆਦੈਨਫਾਛੇਰਹੈਘਾ
ਟਨਾਆਦਦੀਹੀਅੰਤ੍ਰਿਉਜਾਦੇਤਿਉਰਖਲੇਮਕਬ
ਲੇਨ੍ਰਇਹਾਗਲਜਾਨ੍ਰਲੀਕ੍ਰਾਦਦੀਹੀ ੭੨ ਸਿਫ
ਤਮਾਹੀਦੀਬਾਬਲਾਸੁਣੀਐਬੋਰਾਝ੍ਰਾਤਖਤਹਜਾਰੇ

ਦੇਦਿਚਰਹਿਦਾ ਕੋਈਲਖਆਖੇਓਸਨਾਇਕਨਹੀ ੨੧
 ਦਿਤਾਰਬਰਹੀਮਦਾਪਿਆਸਹਿਦਾਖੁੰਡੀਮੁਕਬ
 ਲੇਦੀਲਖਬਰਕਤਾਈਲੰਗੇਖੇਨੇਦੀਖਬਰਸਰੁਸਰ
 ਲਹਿਦਾ ੧੩ ਚੁਚਕੁਆਖਦਾਰਖਜੇਹੈਸਿਧਕੀਤੇ
 ਰਾਕਹਿਆਨਾਫੇਰਿਆਜਾਦਦਾਹੀ। ਗਲਿਆਆਪ
 ਦਾਸਭੁਕੋਈਖਦਦਾਹੈਅਸਰਾਫਜੇਹਾਨਜਰਆਦ
 ਦਾਹੀ। ਸਾਨੁਕਾਮਿਆਦੀਪਰਦਾਹਨਾਹੀਦਰਬਾਰ
 ਤੇਰੀਜਨਾਆਦਦੀਹੀ। ਮੁਕਬਲਮੁਫਤਦਾਜਸੁਹੈਖੈ
 ਰਕਰਨਾਲੇਖਲਿਖਿਆਸਭੁਕੋਈਖਾਂਦਦਾਹੀ ੧੪
 ਚੁਚਕਹੀਰਦੀਗਲਕਬੂਲਕੀਤੀਦਿਲਹੀਰਦਾਬਹੁ

ਤੁਖਸਾਲਹੋਇਆ। ਰੂਰਾਪਟਕਾਰਾਇਨੁਆਨਾਦਿਤੰ
ਗਾਏਰਾਭਾਇਆਨਾਲੋਨਿਹਾਲਹੋਇਆ। ਮਾਰੇਇਸ
ਕਦੇਚਾਕਸਦਾਇਆਸੁਤੇਗਾਇਸਕਦੀਨਾਲਹਲਾ
ਲਹੋਇਆ। ਮੁਕਬਲਯਾਰਮਿਲਿਆ। ਖਲੇਬਾਗਾਦਿ
ਲਦਾਤੇਨੂਰਬਦਦਯਲਕਮਾਲਹੋਇਆ। ੧੫। ਰਾ
ਸ਼ਾਕਾਮਿਆਂਦਗੁਸਲਾਮੁਕਰਕੇਭਿਠਾ। ਸ਼ੀਨੂਛੇਨੂਛੇ
ਜਾਦਦਾਹੀ। ਦਾਕਦਨਾਹਕਹਿਦਾਇਸਯੁਹਦਾਮੈਮੈ
ਨੁਬੇਲੇਦਾਰਾਹੁਨਾਅੰਦਦਾਹੀ। ਫਿੰਨੁਆਹੀਜਾਂਦਸੇਰਾ
ਹੁੰਕੇਈਬੇਲੇਹੀਰਸਿਆਲਲੇਜਾਦਦਾਹੀ। ਦਿਚਬੇਲੇ
ਦੇਮੁਕਬਲਹੀਰਤਾਈਰਾਸ਼ਾਬੈਠਰੇਸੇਸਮਾਸ਼ਾਦਦਾਹੀ।

ਰੰਨਾਬਗੇਰਸੀਸਾਰਨਾਹੀ॥ਅਕਬਲਹੀਰਦਾਜੀਉ ੨੩
 ਦਿਕਾਇਰਹਾਅਮਜੇਰਾਸੁਣੈਨਾਇਤਬਾਰਨਾਹੀ॥੧੬
 ਰਾਸ਼ੇਦੇਸ਼ਲੀਦਾਹਕੇਮਾਸੁਪੁਕੀਜੀਉਹੀਰਦਾਅਮਿਠਾ
 ਪਣੇਦਸਕੀਤਾਬੁਰੀਮੰਸੁਦਾਚੇਇਕੇਦੁਪਹੰਗੇਸ਼ੇ
 ਠੀਕੇਹੀਰਦੇਨਾਲਪੀਤਾਗਦਿਚਜਹਾਹੀਸਾਬਨਾਹਰ
 ਅਸੁਬਿਰਹੁਦੁਹਾਦਾਜੇਨਕੇਜੀਉਸੀਤਾਸੁਆ
 ਲਪਤਪੁਦਾਇਦਾਅਕਬਲੇਬੇਸਦਕੁਇਸਕਦਾਗ
 ਸ਼ੇਤੇਹੀਰਲੀਤਾ੮੦ਹੀਰਗਾਸ਼ੇਨਾਅਖਿਆਦਿਚ
 ਸੁਲਾਕੇਈਸੁਦਤਾਮੇਹੀਚਾਰੀਅੰਨੀਪਿਛੁਆਦ
 ਏਗਾਸ਼ੇਨੇਤਰਕਕੀਤਾਰਾਤੀਜੀਗਲਾਦਿਚਗੁਜਾਰੀ

ਆਨੀ। ਚੂਰੀ ਕੁਟ ਕੇ ਹੀਰ ਦੇ ਦੁਖ ਤਲਿਆ ਦੇ ਗਏ
ਥਾਵੇ ਕੇ ਅਖੀ ਅੰਮਾਰੀ ਆਨੀ। ਪਿਆਰੇ ਮੁਕਬਲੇ
ਦੀ ਅਦੇਸਾ ਹੀ ਅਮੈ ਮੁਹੇ ਜੇ ਨਗਲਾਂ ਜਗਸਾ ਹੀਆ
ਨਿ॥ ੮੧॥ ਹੀਰ ਰਾਏ ਦੀ ਦੇਸਤੀ ਨਜਰ ਹੋਈ ਤੁਰੀਆਂ
ਸੁਗਸਿਅਾਂ ਲਾਂ ਦੇ ਦਿਚ ਗਲਾ। ਇਸ ਕਮੁ ਸਕਛਪਾ
ਇਆ ਨਾ ਹਛਪੈ ਅਗਨਾ ਹਛਪੈ ਨੀ ਦਿਚ ਸੁਲਾ
ਰਬਾ ਨਾ ਸਹੇ ਦੇ ਇਨਾ ਦੂਤੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲੇ ਬਾਰ ਦਿਛੇ
ਨੂੰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲਾ। ਖਰੀ ਅਕੀ ਹਾਂ ਮੁਕਬਲਾ ਦੂਤੀਆਂ
ਬੇਦ ਤਨ ਛੇਤ ਕੇ ਉਠ ਪਰ ਦੇ ਸਚ ਲਾਂ ੮੨॥ ਦੂਤੀਆਂ
ਆਖਿਆ ਹੀਰ ਦੀ ਮਾਉ ਤਾਈ ਤੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਖੀਉ

ਖਰਾਬ ਮੁਈਏ ਨਾਲ ਚਾਕ ਦੇ ਅਖੀਂ ਅੰਲਾਈ ਆਸੁ ੨੪
ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਗਰਾਗਾ ਪਮੁਈਏ ਬੇਲੇ ਜਾਵਟੀ
ਯਾਰ ਹੀ ਛਾਵਟੀ ਪੈ ਕਛੇ ਮਾਰ ਕਿਤਾ ਬਕਰਾ ਨਮੁਈ
ਏ ਹੀ ਰਜਾ ਉਸੀ ਮੁਕਬਲਾ ਚਾਕ ਪਿਛੇ ਕੋਈ ਕਰੋਇ
ਲਾਜ਼ਾ ਸਿਤਾ ਬਮੁਈਏ ੮੩ ਆਉ ਆਖਣੀ ਨਿਛੀਏ
ਨਿਜਾ ਜੀਸੇ ਸਾਨੁ ਜਾ ਕੇ ਲਾਇ ਓਨਿ ਗਹੀਰੇ ਪਲਕਤ
ਡਰੇ ਹਰਾਮ ਦੇ ਖਾਵਟੇ ਬੋਸਟੇ ਚਾਕ ਤੁਖਾਹਿ ਨਿਸੀਗਰੀ
ਚੁਚਕ ਸਿਆਲ ਜੋ ਕਟ ਕੇ ਕਰਗ ਬੇਰੇ ਹੰਗ ਚਾਕ ਦਰੀ
ਗਬਦਰੀ ਗਹੀਰੇ ਬੇਰਾ ਮੰਗ ਖਾਵਟੇ ਬੀ ਮੁਕਬਲੇ ਦਾ
ਸੁਈਏ ਡਰੇ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸੀਗਹੀਰੇ ੮੪ ਹੀਗਾ ਉਨੁ

ਰੋਕੇ ਇਕ ਜਥਾ ਬਾਦਿ ਤਾਕ ਹਿੰਦੀ ਇਸ ਕਬਿ ਨਾਈ ਮਾਨ
ਨਾਹੀ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਬੇਦਰਦ ਨੂਹਰ ਨਹੀ ਮਾਏ ਜਿਸੁ ਲ
ਗੇ ਸੇਈ ਜਨ ਨਦਾਹੀ। ਮੈਂ ਨੂਹਰ ਕਦਾ ਦੇਖਣ ਕੀ ਮੀਆ
ਹੈਂ ਰੁਸੀ ਦੁਨਾ ਜਗ ਜਹਾ ਨਦਾਹੀ। ਸਚਾ ਆਖਤੁ ਮੁ
ਕਬ ਲਾਇ ਸਕ ਬਾਏ ਕੁਲ ਖਲ ਕਮਿ ਸਾਲ ਹੋ ਦਾਨ ਦਾ
ਹੀ। ੮੫। ਹੀਗੇ ਇਸ ਕਲਗਾ ਦੁਨਾ ਖਗਾ ਅਉਖਾ ਦੁ
ਗੇ ਇਸ ਕਦੇ ਮੁਲ ਨਾ ਆਵੇ ਸੇ ਨੀ। ਉਚਰੁ ਗੰਢੇ ਦੇ ਲਲ
ਪਿਆਰ ਤੇਗਾ ਜਿ ਚਰਛੁ ਪਕਿ ਦਖਤੁ ਲੀਘਾ ਵੇ ਸੇ ਨੀ।
ਸਾਏ ਚਾਕ ਜੇ ਕਿਸ ਦੀ ਨਜਰ ਆਵੇ ਹੀਗੇ ਮਾਰ ਦੇ ਹੀ
ਮਰਜਾ ਵੇ ਸੇ ਨੀ। ਆਉ ਸੀ ਨੁਨ ਸੀ ਹਤਾਂ ਮੁਕਬ ਲੇ ਦੀ

ਅੰਨ੍ਹੀਅਕਬਤੰਨੁਪਛੇਤਾਦਸੇਨੀ ੮੬ ਹੀਰਾ ੨੫
ਖਦੀਬਖਸੀਗਾਬੀਦਿਆਨੂਰਗਰਬਰਹੀਮਗਛਾ
ਰਮਾਏ। ਮੈਨੂਅਸਰਾਰਬਰਹੀਮਦਾਰੈਜਿਸਖਲਕ
ਲੀਖਾਦੁਣੀਪਾਰਮਾਏ। ਰਦਖਲਕਮਕਬਲਮਲਾ
ਹਦੇਨੀਨਹੀਜਾਹਲੰਦਾਇਤਬਾਰਮਾਏ। ਅਸਾਇ
ਸਕਾਦਿਹਾਸਾਹੈਮੁਕਬਲੇਨੂਸਭਛੇਤਾਦਨਜਦਪਾ
ਰਮਾਏ। ੮੭। ਮਾਉਆਖਦੀਹਠਕੇਰਹੁਹੀਰੇਮੇਗਜੀ
ਉਤੇਰੇਖੀਬਹੁਤਤਤਾ। ਕਿਸੇਮਾਉਪਿਉਦੀਜਟੀਹੈ
ਬਰੀਮਾਤਿਛੇਤਾਦੇਹਬਰਾਚੇਤਾ। ਬਦਲੇਚਾਕਦੇਰ
ਖਸਾਂਹੋਰਕਾਂਸਾਸਦਾਚਾਕਹੈਨਿਛੀਏਨਲਰਤਾਮਾ

ਆਉਮੁਕਬਲਾਹੀਰਨਾਨਹਕਰਦੀਅਜਲਗਨਾਚੰ
 ਕਨੁਖਨੀਰੁਤਾ੮੮ਹੀਰਮਾਉਦੇਕਹਦੇਬੰਨਕਆ
 ਈਖਰੀਗਲਬੇਬਹੁਤੁਬਿਹਾਲਪਈਕਹੇਆਪਈ
 ਪਦੇਪੁਆਈਏਨੀਮੇਰੇਚਾਕਦੇਕਿਤਖਿਆਲਪ
 ਈ।ਬਚੇਕਚੇਦਾਰੁਕਣਖਾਂਦੀਏਨੀਕੇਹੀਜਿਦਫ
 ਕੀਰਾਂਦੇਨਾਲਪਈ।ਹੀਰਚਾਕਦੀਹੀਰਦਾਚਾ
 ਕਹੇਇਆਮੁਕਬਲਆਖਦਾਰਮਲਦੀਫਾਲਪਈ
)੮੮।ਮਲਕੀਦੇਖਕੇਹੀਰਦਾਸੇਖਦੀਦਾਨੁਪਕ
 ਰਹੀਹੈਚੋਰਦੀਆਉਦਾਗੁ।ਆਰਬੁਹਣੁਰੋਇ
 ਬੇਤਾਬਹੋਈਹੋਤ੍ਰਦੇਨਨਾਨੀਦਰੀਆਉਦਾਗੁ॥

ਸੁਖਨਹੀਰਦਾਆਉਨੁਪਇਆਰਕੁਸੀਨੇਦਿਚਤ २੬
 ਲਦਾਰਦੇਪਾਉਦਗੁਾਦੀਦਾਅਕਲਦਾਮੁਕਬਲਾ
 ਸਰਦਹੋਇਆਮਾਰਇਸਕਦੀਪੁਰੇਦੀਦਾਉਦ
 ਗੁਾਦੀਦਾਰਜੇਮਾਉਦੇਹੀਰਨਾਰਹੇਲੇਦੇਲਾਪਾ
 ਏਕੇਘਾਰਥੀਜਾਦਦੀਹੀਪੁਰੇਲਗਾਏਹੀਰਦਾ
 ਦਾਉਰਹਿਆਕੈਦੇਲੀਕੈਦੇਦਾਇਰੇਆਦਦੀਸੀ
 ਗੁੰਦੇਦਿਚਪਕਾਇਕੈਰੇਦਾਸਾਪਤਪਿਉਤੇਖੰਡ
 ਰਲਾਦਦੀਸੀ। ਕੁਰਪੁਰਕਰਕੇਚੁਰੀਨਾਲਠੀਲਾਪਿ
 ਆਰੇਮੁਕਬਲੇਨੁਪਹੁਚਾਦਦੀਸੀ ੯੧ਕੈਦੇਦੇ
 ਖਦਾਦੇਖਦਾਨਕੋਆਇਆਨਿਤਉਠਕੇਹੀਰਦੀ

ਸੋਖਚਾਲੀ। ਟਿਕਰਹੀਰਤੇਰਾਂਸ਼੍ਰੇਏਪਕੁਨੇਨੁਭਿਸ਼
 ਬਦਬਤਨਾਹੀਮਿਹਰਪਾਲੀ। ਵਾਉਤਕਦਾਦਖਤ
 ਲਿਖਾਦਦਾਸੀਦਾਗਸਫੁਆਂਅਡਕੇਨਿਤਭਾਲੀ।
 ਅਕਸੁਦਦਰਾਅਾਇਆਹੀਮੁਕਬਲੇਦਮਿਲੇਯਾ
 ਰਸੇਆਪਦੇਆਪਹਾਲੀ। ਈਕਗਤਗਸ਼੍ਰੇਏ
 ਦੇਪਾਸਚਲੀਕਛੇਮਾਰਕੇਚੂਰੀਦਾਹੀਰਛੀਨਾਗਾ
 ਆਦਦੀਕੈਦੇਦੀਨਜਰਾਆਕੈਦੇਉਠਕੇਹੀਦੇਮਗ
 ਰਭੰਨਾਰਬਲਿਖਿਆਦਿਚਿਕਰਾਨਦੇਜੀਨਹੀਰੀ
 ਨਾਦੇਮਕਰਦਮੇਚਬੀਨਾਦਿਨੇਮੁਕਬਲਾਡਰਨਬ
 ਲਾਈਆਥੋਗਤੀਪਹੁਚਕੇਯਾਰਥੇਜਾਨਰੀਨਾਦਿ੩))

ਕੈਂਦੇ ਛਪਕੇ ਝਾੜੀ ਦੇ ਮੁਛ ਬੈਠਾ ਹੀਰ ਰਾਏ ਲੁਭਾਇ २१
 ਗਾਇਆ ਹੀਰ ਰਾਏ ਦਾ ਲਥਾ ਹਿਜਾਬਾ ਦੇ ਲਦਾ
 ਨਾਲ ਸੈਂਕ ਦੇ ਗਲੇ ਲਿਗਾ ਦਵਾਹੀ। ਕੁਖ ਗਾਏ ਦੀ ਕਿ
 ਤੇ ਦਲ ਗਈ ਜਨ ਦੇ ਹੀਰ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਮੁਖ ਦਿਖਾ ਦਵਾਹੀ॥
 ਸੈਂਕ ਉਯਾਰ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹਥਾਤ ਰਹਿਆ ਮੁਕਬਲਾ ਅਸ
 ਕਾਤਾਂ ਅਦੀ ਕੁਖ ਨਾਹੀ। ਈਠ ਪਲੀ ਮਝੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ
 ਹੀਰ ਰਾਏ ਚੰਗਲ ਚੂਰੀ ਦਾ ਮਾਪ ਉਠਾਇਆ ਹੀ॥
 ਹੀਰ ਗਈ ਤੇ ਕੈਂਦੇ ਦਾ ਦਾ ਉਲਗਾ ਪਾਸ ਗਾਏ ਦੇ ਦਉਰ
 ਦਾ ਆ ਦਵਾਹੀ। ਨਿਮ੍ਰੁਣਾ ਹੋਇ ਕੇ ਰੁਹਾ ਚਿਪਿ ਕੈਂਦੇ
 ਸੋ ਮਾਲ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਾ ਦਵਾਹੀ। ਖੈਰ ਮੁਕਬਲਾ ਨਉ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਿਠਾ ਬੋਲ ਕੇ ਖੈਰ ਕਾਮਾਇ ਹੀ ਗਿਆ ॥ ੨੮ ॥
ਰੁਕ ਬਲ ਯਾਰ ਮਿਲਾਇਆ ਹੀਰ ਬੁਝੈ ਨੂਸ ਕਰਵੰਡ
ਕੇ ਪਰਿ ਮਨਾਇ ਹੀਰੇ ॥ ੨੯ ॥ ਹੀਰ ਕੈ ਦੋ ਦਰਾ ਝੁਥੋ ਨ ਓ
ਸੁਣ ਕੇ ਪਰੇਸਾਨ ਹੋਰਾ ਨਗੰ ਮਨ ਕਹੋਈ ॥ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕੇ
ਕੈ ਦੋ ਦੇਸ ਗਰਬੁ ਨੀ ਦਰਦ ਦੁਖਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹਲਾ ਕਹੋਈ
ਵੇਚਰਾ ਹੋ ਦੇ ਕੈ ਦੇ ਨੂਜਾਇ ਛੁਡੀਆ ਪਿਨ ਚਰਮਾਪ
ਲਿਖਿ ਪਾਕਹੋਈ ॥ ਪਿਨ ਚਰਮਾ ਰਾਝੇ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ
ਮੁਕ ਬਲ ਯਾਰ ਦੇ ਪਰਾਦੀ ਪਾਕਹੋਈ ॥ ੩੦ ॥ ਹੀਰ ਮੰ
ਖਦੀਰਾ ਝਿਅਹੈ ਫਕੀ ਤੇ ਦਿਤੋ ਦਰਮਾ ਕੈ ਦੇ ਨੂਚਾਇ
ਮੀਆ ॥ ਪੁਲਾਬਾਲ ਸੀਜਾਇ ਬਖੀਲੀਲੀ ਤੁਹੇ ਸੀ

ਸੁਤੀਆਂ ਕਲਾਜਗਾਇਮੀਆਂ ਦਿਵਾਹੇ ਇਕੋ ਗੰਝੇ
 ਹੀਰਜਟੀ ਸੁਤੀ ਲਾਲਿ ਪਲਿ ਪਤੇ ਜਾਇਮੀਆਂ ਦਿਲ
 ਗੰਝੇ ਬਹੁਤ ਦਿਸਦਾ ਸੁਪਾਇਆ ਮੁਕਬਲ ਕਰੇ ਖੁਦਾ
 ਏਖਦਾ ਏਮੀਆਂ ਅਸਾਂ ਅਸਾਹੈ ਕੈਦੈ ਨੂਰੁ ਲਕੁ ਹੋਆ
 ਚੂਚਕ ਸਿਆਲ ਬੇਉਠੇ ਕੇ ਜਾਦਦਾ ਹੀ ਗੋਸੇ ਦਿਚਲੈ
 ਬੈਠਾ ਬਣ ਬਖਤ ਨਿਕਾ ਕਿਸਾਰਾ ਤਦਾ ਸਰਸੁਣਾ ਦਦਾ
 ਹੀ ਪੈਰ ਆਪਣੇ ਕਰੀ ਉਨਿਆ ਪਮਾਰੀ ਲਹੂ ਹੀਰ
 ਤੇ ਗੰਝੇ ਦੇ ਨਾਦਦਾ ਹੀ ਮੁਕਬਲ ਚੁਗਲਾ ਦਾਸਤਿਆ
 ਨਾਸ ਜਾਵੈ ਮੁਕਾ ਲਾਨੂ ਨਿਤ ਜਦਾ ਦਦਾ ਹੀ ੧੦੦॥
 ਚੂਚਕ ਚੁਖਿਆ ਕੈਦੈ ਦੀ ਗਲਿ ਸੁਣਕੇ ਅਖੀ ਗਹਿ

ਹੀਅੰਮਥੇਦਟਪਾਏਅਨਾਆਰੇਫਿਕਿਨੇਰੰਗਤਗੀਰ ੨੬
 'ਤੇਇਆਗੁਸਾਖਾਇਕੇਤੀਰਦੇਪਾਸਆਇਆਕਹਿ
 ਦਾਹੀਰਨੂਗਜਕੇਸੇਰਦਾਗੁਸਾਨੂਜੀਕੇਤੁਪਕਲਿਕ
 ਲਾਏਆਗੁਸਾਥਮਿਆਨਾਰਹੇਚੁਚਦਾਜੀਸੀਲਿਦਿ
 ਚਤੀਦੁਰਤੁਛਾਨਤਾਇਆ ੧੦੧ ਚੁਚਕੁਆਖਦਾਜੀ
 ਉਨੁਰੇਇਹੀਰੇਤੈਨੂਦਗਟੀਨਟੀਲਨੂਦਸਾਂਐਯਾ
 ਹੀਕਟਕੇਚਾਕਥੇਜਾਦਲਿਉਤੈਨੂਸਚਿਦੇਲਿਦੇਸੁਨਾਦ
 ਸਾਐਯਾਖਹਿਨੂਚਾਕਦਾਛਰਦੇਮੀਨਕਹਿਆਨਹੀਦੁ
 ਹਾਟੀਅਲਕਚੁਕਾਦਸਾਐਯਾਤਰਜਮਾਂਕਰਕੇਜਕੇ
 ਮਕਬਲੇਨੂਕੁਲੀਠਉਕਤੈਨੂਪਰਨਾਦਸਾਂਐ ੧੦੨ ਛਰ

ਦੀਬਾਪਥੇਹੀਰਨੇਚੁਪਕੀਤੀਜਾਰਜਾਰਰੋਦੀਉਹਗ
ਈਰੋਹੇ।ਜੀਉਦਿਚਕਲੀਲੀਆਖਾਦਦੀਸੀਕੈਦੇ
ਦੇਲੋਝੇਦੇਰੋਹੀਰੋਹੇ।ਦੇਲਾਪਾਇਕੋਗਭੇਤੇਜਾਦਦੀ
ਸੀਕਹਦੀਪਾਪਨ੍ਹਾਸਾਇਆਹੀਖੈਰਤੇਰੇ।ਨਾਲਬੁਰੇ
ਦੇਮੁਕਬਲਾਭੁਲਾਕਰਨਾਅਪਰਾਧਹੈਦਿਚਸਹੂਰਤੇ
ਰੋ੧੦੩।ਰਾਸ਼ਟ੍ਰਾਆਖਦਾਕੀਤਾਹੈਬੁਰਾਹੀਰੇਤੇਸਾਆ
ਪਛੇਪੈਰਮੈਲਾਇਆਹੀ।ਫਲਬੀਜਿਆਸੀਕਿੰਨੇਉ
ਗਪਵੇਏਹਿਸਮਾਅਨਰਥਦਾਅਭਾਇਆਹੀ।ਮੁਕ
ਬਲਯਾਰਦਾਕਛੁਗੁਨਾਹੀਅਰੇਆਪਣਾਫੇਰਿ
ਆਪਾਇਆਹੀ੧੦੪।ਹੀਰਆਖਦੀਫਿਕਰਨਾਕ

੭੬। ਹੀਰਖਾਬਦਿਚਰੇਖਿਆਮੁਖਤੇਰਮੈਨੂੰਮਿਹੁ ੪੦
ਰਦੇਨਾਲਬੁਲਾਇਆਹੀ। ਮੈਤਾਹਾਲਬੇਬਹੁਤੁਬਿਹਾ
ਲਪਿਆਜਦੇਪ੍ਰੇਮਦਮਦੁਪਿਆਲਿਆਹੀ। ਛਾ॥
ਤੀਰੁਜਕਲੇਜਿਉਪਾਰਹੋਈਕਾਰੀਬਿਰਹੁਦਾਤੀਰ
ਲਗਾਇਆਹੀ। ਮੁਕਬਲਾਫਰੀਹੈਤੇਰੀਦੇਸਤੀ
ਨੂੰਕੇਲੁਆਪਣਾਪਾਲਦਿਖਾਲਿਆਹੀ। ੭੭। ਹੀਰ
ਆਖਦੀਰਾਸ਼ਟਾਕਰਮਕੀਤੇਦਿਤੇਆਪਣਾਤੁਰ
ਤਦੀਦਾਰਮੈਨੂੰ। ਸੀਗਆਪਣੇਨਾਲਰਲਾਇਆਹੀ
ਕੀਤਾਰੈਰਬੀਚਾਰੇਬੇਜਾਹਮੈਨੂੰ। ਮੈਥੋਕਤਦਾਤੁਬ
ਦਾਰਹਚੁਕਾਤੇਰੇਇਸ੍ਰਾਈਹੈਕਾਰਮੈਨੂੰ। ਬੀਦੀਤੇਰੀਹਾਂ

ਮੁਕਬਲਾ ਬਾਝੁਦਮਾਂ ਪੜ੍ਹੇਦੁਹੁਟ ਬਜਰਮੈਨੁ॥
੧੮॥ ਗਾਝੁਆਖਦਾਰੰਨਾਥੇਨਫਾਨਾਹੀਰੰਨਾਨਾਨਕਿ
ਦੇ ਏਦੇਸਤੀਲਾਈਐਜੀ॥ ਰੰਨਾਸਭਿਆਂਨੁਚਾਇਕਰ
ਨਤੁਠੇਦਾਰੰਨਾਦੇਨਾਨਾਨਾਈਐਜੀ॥ ਇਥੇਰਹਾ
ਜੇਕਉਲਤੇਦੇਹੀਪਹਰਾਨਹੀਮਤੁਹਜਾਰੇਨੁਜਾਈਐ
ਜੀ॥ ਸਪੁਸਾਰੰਨੇਰੰਗੁਨਾਹਰੇਮੁਲੇਸਾਰੀਉਮਰਜੇਦੁ
ਸਪਿਆਈਐਜੀ॥ ਹੀਰਾਆਖਦੀਰੰਨਾਨੁਨਿੰਦੁਨਾ
ਹੀਮੀਆਸਭੁਰੰਨਾਬੁਰਿਆਰਾਮਾਰੰਨਾਹੀ॥ ਬੀਬੀਰਾ
ਇਬਜੇਹੀਆਮਭਿਰਤਾਨੀਪਰਗੇਰਦਾਕੁਝਸਮਾ
ਰਨਾਹੀ॥ ਰੰਨਾਕੀਤੀਆਮਭਿਲੀਆਮੀਬੀਨੇਕੀਈ

ਹੀਆਪੇਪੁਤਾਨੁਲਖਆਖਆਖਦੇਨੀਤੁਸਾਖਟ ੪੦
ਦੁਤੋਅਸਾਖਸਟੁਤਾਹੀ। ਓਠਨਾਇਕੇਸਾਰਲੈਮ
ਤੀਅਾਂਦੀਸਾਮਸਾਮਪਰਗਤਨੁਆਦਨਾਹੀ॥
ਮੁਕਬਲਮੁਕਦੀਮਦਾਯਾਰਹੁਠਾਅਸਾਮਿਨਤਾ
ਨਾਲਮਨਾਦੁਤਾਹੀ॥ ੧੪੨ ਗਾਏਮਾਂਤੀਆਚਾਰੇ
ਓਠਤੁਰਿਆਪਿਛੋਹੀਰਦੇਦਿਲਖਸੀਆਦੁਦੀ
ਹੀ। ਮੇਰਾਮਰਨਜੀਦਨਤੇਰੇਨਾਲਗਾਏਸੁਦੀਖਲ
ਕਪਟੀਰੁਸਪਾਂਦੁਦੀਹੀ। ਹਥੀਆਪਟੀਗਾਏਨੁਹੀ
ਰਜਟੀਚੁਰੀਮਿਹਰਦੇਨਾਲਿਖਲਾਦੁਦੀਹੀ। ਪਿਆ
ਰੇਮੁਕਬਲਨੁਲਖਬੇਨਤੀਦੇਰੇਇਆਪਦੁਹਾਲਸੁੰ

ਫਾਟੀ ਹੀ ੧੪੩ ਮੈਂ ਨੂਤਨੀ ਨੂਲ ਤਪਾਇ ਨਹੀ
ਜੀਵਨ ਜੋਗਿਆ ਦੇਖਹੁ ਫਲ ਮੇਰਾ ਕੁਠੀ ਬਿਰਹੁ
ਕਸਾਈ ਨੇ ਚਾਇ ਕੀਤੀ ਸੀਆ ਮਜੇ ਨਹੀ ਛੋਰੁ ਦਾਖਿ
ਆਲਸੇਰਾ ਭਾਵੇ ਨਾਨ ਨਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੀ ਤੇ
ਰੇਨਾ ਮਤੇ ਮਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਮੇਰਾ ਫਾਟਨ ਲਗਿਆ
ਦੀ ਮੁਕਬਲਾ ਸਰਮ ਤੈ ਨੁਕਾਰਿਆ ਮੰਨ ਲੈ ਨਾ ਉਖੁ
ਦਾਇ ਮੇਰਾ ੧੪੪ ਇਕੋ ਰੋਜ ਗਏ ਨੂਤਾ ਪਚਾਣਿ
ਆਕਾਰਿਆ ਠੀਰ ਨੂਪਾਲੀ ਅੰਤਾਇ ਕੇ ਜੀਅ ਸਿ
ਰਾਮਾਪੁ ਫਾਟੀ ਗੰਢੁ ਵੇਖੋ ਘੋਲ ਸਭ ਕਬੀਲਾ
ਆਇ ਕੇ ਜੀਅ ਖੈਰ ਗਏ ਦਾਸੀ ਗਦੀ ਠੀਰ ਜਟੀਅ

ਗੋਰਬਦੇਹਥਉਠਾਇਕੇਜੀ। ਮੁਕਬਲਚੁਣੀਆਂ ੪੧
 ਭੀਨਕੇਦਾਲਪੁਟੇਜਾਹੀਰੋਦੁਦੀਰਿਗੁਦੁਟਾਇਕੇ
 ਜੀ। ੧੪੫। ਤਲੀਆਫਾਟਦੀਦਸਤਮਰਿਕੁਦੀ
 ਨੂਲੇਸਬਰਕਗਾਰਨਾਮਾਇਆਸੁ। ਪਈਯਲੇ
 ਪਤੰਗਦੇਜੀਉਦਾਗੁਗਾਏਦੇਖਏਨੂਦਿਲਆਏ
 ਆਸੁ। ਨਠੀਗਈਗਾਏਦੇਪਾਸਆਈਨਾਲਸੇਂ
 ਕਦੇਗਲਿਲਿਗਾਇਆਸੁ। ਤਪਲਥਸੀਮੁਕ
 ਬਲਗਾਏਦਾਜਦੇਹੀਰਨੇਆਏ। ਪਦੇਪਾਏ
 ਆਸ। ੧੪੬। ਗੁਈਹੀਰਦਾਨਾਉਸੁਲਤਾਨਜੈਦ०
 ਬੇਲੇਸੋਗਸਿਕਾਰਨੂਆਇਆਸੀ। ਗਾਏਹੀਰ

ਸਿਆਲਦੇ ਨਜਰ ਆਇਓ ਉਦਾਜੀ ਉਦਿਸ ਕਲੇਤ
ਪਾਇਆ ਸੀ। ਆਟਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੁਦਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨਦਾ
ਲੋਕਾ ਮਿਲਤਾ ਨਾ ਲਹ ਟਾਇਆ ਸੀ। ਮੁਕਬਲ ਹੀਰ
ਤੇਰਾ ਭੇਦਾ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਆਉ ਬਾਪ ਨੂਹਾਲ ਸੁਨਾਦ
ਦਾ ਸੀ॥ ੧੪੭॥ ਕਾਰਿ ਦਾ ਹੀਰ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿ
ਸੇ ਨਿੰਦੀ ਕਿਸੇ ਥੋਨਾ ਹਸਰਾ ਦਵੀ ਹੀ। ਅਜਕ
ਲਾਅਸਾ ਭੁਭਾਨ ਕਦੇ ਛੇਸਤਾ ਪੀੜੀ ਅੰਨੂਲ ਜਿਲਾ
ਦਵੀ ਹੀ। ਨਾਲ ਚਾਕ ਦੇ ਜਾਇ ਸੀ ਉਠ ਨਿੰਦੀ ਦਾ ਉਤ
ਕਦੀ ਦਖਤਲੀ ਪਾ ਦਵੀ ਹੀ। ਇਸ ਨੂਚਾ ਕਥੀ ਕਰੇ
ਜੇਬਾ ਜਾ ਆਵੇ ਮੁਕਬਲ ਜਗ ਨੂਰਲੀ ਨਾਗੁ ਦਵੀ ਹੀ।

੧੪੮ ਆਦਿ ਦਾ ਰੋਇ ਕੇ ਗਾਏ ਬੋਹੀਰ ਆਈਆ ਉਲਟ ੪੨
ਨਲਗੀ ਦੇਣੁ ਆਦਨੀ ਨੂ ਭੁਯਾ ਪਟੀਏ ਛੁਡੀਆ
ਲਾਹਿਲੁਈ ਨਿਤ ਉਠ ਕੇ ਚਾਕ ਬੋਝਾ ਦਦੀ ਨੂੰ ਖੇਰੂ
ਰਦ ਕੇ ਚਾਕ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗੀ ਉਮਰ ਗੁਜਰੀ ਹੈ ਬਾਰ
ਉਛਾ ਦਦੀ ਨੂ ਮੁਕਬਲ ਚਾਕ ਦਾ ਨਾ ਉਦਿਸਾਰ ਹੀ
ਆਉਦ ਰਜਦੀ ਹੀ ਦੇ ਰੋਪਾ ਦਦੀ ਨੂ ੧੪੯ ਜਾਗੀ
ਰੋਇ ਕੇ ਆਖਦੀ ਹੀਰ ਨਿਛੀ ਸਾਡੇ ਪਈ ਹੈ ਕਿਤਖਿ
ਆਲਮਾਏ ਗਜਿਸ ਚਾਕ ਦੇ ਮੇਹਣੇ ਦੇ ਦੁਨੀ ਹੋ ਸਾਡਾ ਮ
ਰਨ ਭੀ ਚਾਕ ਦੇ ਨਾਲਮਾਏ ਨਹੀ ਜਾ ਦਦੀ ਮੇਟੀ ਕਿ
ਸੇਕੋ ਲੋਭੇ ਚਿਖਿਆ ਜਲ ਜਲ ਲਮਾਏ ੧੫੦ ਆ

ਉਆਖਦੀਕੋਨੀਏਬੇਟੀਐਨੀਕਰੀਚਾਕਨਿਥਾ
ਦੇਦਮਾਨਥੋਨਾਕਿਥੋਘਤਸੈਹਾਰਸਿਗਾਰਨਿਠੀ
ਕਿਥੋਪੈਨਸੈਦਾਲੀਆਂਨਥਿਚੁਨਾਤੇਰੇਮਾਪਆਂ
ਦੀਆਂਮੇਹੀਚਾਰਦਾਸੀਸਿਰਚਾਇਕੋਲਿਆਦ
ਦਾਨਿਤਕੂਨਾਗਤੀਏਟਦਾਹੀਉਪਰਸਥਰਾਂ ੧੫੯
ਦੇਮੁਕਬਲਸਿਰਪਟਕਾਉਤੇਤਾਣਕੂਰਾਂਹੀਰ
ਆਖਦੀਮੈਮੰਗਚਾਕਦੀਹਾਂਗੈਰਮੁਲਨਾਦਿਲੇ
ਤੇਲਿਆਦਨਿਹਾਂਸਥਰਗਏਦਲੇਫਨਿਹਾਲੀ
ਆਨੀਗੁਹਖੇਤ੍ਰਿਅੰਦੇਪਲੰਘਾਨੁਲਾਦਨਿਹਾਂਦੀ
ਗਾਂਘਤਿਸਾਚੁਨੇਦੇਥਾਉਮਾਏਬਦਲੇਨਥਦੇਲੇ

ਗਾਹਿਦੁ ਆਦਿ ਨਿਹੰਗੀਨ ਕਾਗਲੇ ਰੇਤਿ ਦਾ ਕੀਤਗ ੪੩
ਸ਼ਾਮੁ ਕਬਲ ਰਬ ਦਾ ਨਉ ਪਛਾਨ ਨਿਹੰਗ ੧੫੩ ਆ
ਉਹੀ ਰਦਾ ਸਖਤ ਜਬਾਬੁ ਸੁਨ ਕੇ ਫੇਰਿ ਗਲ ਨਾਮੁ
ਹਲਾਦ ਦੀ ਹੀ ਲਾਗੀ ਰੇਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ਪਰਖੋ ਕ੍ਰਿਆ
ਦੇ ਨਿਹੰਗੀ ਤਰਤਪਦਾਇ ਮੰਗਾ ਦੁਹੀ ਹੀ ਅਠਦੰ
ਨੁਆਖਿਆ ਖੇਤ੍ਰਿਆ ਨੇ ਕਾਈ ਗਲ ਨਾ ਆਖਈ ਜੰ
ਦੁਹੀ ਹੀ ਮੁਕਬਲ ਯਾਰ ਨੁਬਰ ਨਾਮੁ ਲਹਿੰਦੀ ਮੰਦਿਖ
ਵੇਬੀ ਨਕੇ ਹੀ ਰਨੁ ਪਾਦੁ ਦੀ ਹੀ ੧੫੩ ਜੋਗਾਦਰੀ
ਲਿਆਏ ਕੇ ਹੀ ਰਤਾਈ ਬਟਵਾ ਤੇ ਤੇ ਲਿਚਕਾ ਉਨੇ
ਜਾਹੀ ਰੇਦੁ ਦੀ ਦੁਸਨਾ ਚਲਦਾ ਸੁਅਣੁ ਚਾਈਆ

ਸਗਨਮਨਾਇਓਨੇਸਾਵਿਲਸਾਦੀਅੰਜਾਈਆ
ਮਾਈਆਦੇਖਸੀਹੋਏਕੇਵੇਲਸਪਰਦਾਇਓਨੇ)
ਲਾਰੇਲਾਏਕੇਮੁਕਬਲਾਰਾਏਵੇਨੁਆਖਰਪੁਤ
ਕੇਦਗਾਕਮਾਇਓਨੇ੧੫੪ਹੀਰਦਟਵਾਏ
ਕੇਬੀਨਚੁਣਾਪਾਫੁਕਪਟੇਅੰਗਾਬਿਰੂਤਲਾਈ।)
ਸਈਅੰਹਾਰਸਿਗਾਰਕਰਦੀਅੰਨੀਗੁਹਹੀਰ
ਨਿਮਾਣੀਦੇਗਮੀਆਈਨਿਛੀਖਾਦਨਾਪੀਦਵਾ
ਤਰਕਕੀਤਾਕਰਥਕੀਅੰਮਿਨਤਾਂਚਾਠੀਤਾਈਮੁ
ਕਬਲਕਹੇਨਾਲਗਦੀਮਾਪਿਆਦੇਹੀਰਦੇਸਤੀਓ
ਕਦੇਨਾਲਲਾਈ੧੫੫ਜਾਇਆਖਿਆਪਾਲੀ

ਅੰਗਰੇਵੇ ਨੂ ਅਜੁ ਹੀਰ ਦੀਆ ਦੁਈ ਤੀ ਦਿਮੀਆ ੪੪
ਸਿਛੋਆ ਖੇਗਾ ਮੂਲਨ ਆਖਿਓਨੇ ਉਠਤਾਇ ਕੇ
ਦੇਖ ਲੈਆ ਪਸੀਆ ਤੇਗ ਕਉ ਲਾਕਿ ਗਾਰਬ ਗ
ਬਾਦਗੇਏਆ ਉਠਿਤਖਤ ਹਜਰੇ ਨੂਜਾ ਹੀਮੀਆ
ਜੀਦ ਦੇਜੀਏਮਿਲਿ ਹੀਰਤਾਂ ਦੀਮੁਕਬਲ ਨੇਕਸਲਾ
ਹੀਅਜੁਮੀਆ ਗਾਂਧਾਪਾਲੀਆ ਥੇਇਹੁਗਲਿਸੁ
ਦਿਕੇਪਾਰਿਨਾਈਆ ਦੇਚਲਿਆ ਦਵਾਹੀਮਿਠਿਨੁ
ਇਹੁਨੂਜਾਇਕੇਮਿਲਿਆ ਗਾਂਧਾਰੇਇਆ ਪਦਾਰ
ਲਸੁਹਾਦਵਾਹੀ ਦੇਕੇਪੰਜਰੁਪਈਏਤੇਇਕਲੈ
ਕੀਮਨਮਿਠੀਵਾਚਾਇਪਰਚਾਂਦਵਾਹੀ ਹੀਰਮਿ

ਲਾਏ ਮੈਂ ਨੂ ਜਿਉ ਕਰ ਜਾਣੁ ਨੀਰੋ ਮੁਕ ਬਸੁ ਆਲਖੁ
 ਦਾਇਦਾ ਪਾਦ ਦਾਹੀ ੧੫੬ ਖਾਤਰ ਜਮਾ ਕਰਿ
 ਗਾਂਢੁ ਨੂ ਕਰਿ ਆਮਿ ਠੀ ਤੈ ਨੂ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲਾ
 ਦਸਾਂ ਮੈ ਕਿਈ ਫਿਰ ਫਰੇ ਦਬਣਾਏ ਕੇਜੀ ਤੈ ਥੇਹੀ
 ਰਨੁ ਆਇ ਮਿਲਾ ਦਸਾਂ ਮੈ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਰੇ ਰੇ ਦਹਾਂ
 ਤਾਈ ਖਾਣੁ ਇਕ ਸੇਥਾ ਲਖ ਦਾ ਦਸਾਂ ਮੈ ਆ ਕ ਬਲ
 ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਨੂ ਕੰਝ ਗੋਸੇ ਰਾਤੀ ਇਕ ਤੇ ਸੇਜ ਸਦ
 ਦਸਾਂ ਮੈ ੧੫੭ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਗਾਂਢੁ ਨੂ ਪਲਿ ਪਵਿ ਤੇ ਮਿ
 ਠੀ ਹੀਰ ਸਿਆਲ ਬੇਜਾਂ ਦਟੀ ਹੀ ਗਾਂਢੁ ਖਾਰ ਬੁ
 ਲਾਈ ਏਨੀ ਪੈ ਕੇ ਹੀਰ ਦੇ ਕੰ ਨਸੁ ਦਟੀ ਹੀ ਗੀਰ

ਮਿਠੀਥੋਗਾਂਝੇਦਾਨਾਉਸੁਦਕੇਜਾਮੇਦਿਚਨਾਮੁਲਸ ੪੫
ਮਾਦਦੀਹੀਮਿਠੀਨਾਲਿਬਿਖਦਰਹੀਆਪਿਅਮ
ਥੋਓਠਨਾਈਆਦੇਮੁਕਬਲਾਮਾਦਦੀਹੀ੧੫੮॥
ਹੀਰਗਾਂਝੇਨੁਦੇਖਕੇਖੁਸੀਹੋਈਗਾਂਝੇਹੀਰਨੁਭੋਰੁਇ
ਲਾਂਮਾਦਿਤਾਬਿਖਬਰਹੀਉਠਕੇਚਲੀਏਨੀਸਾਂਨ
ਪਾਲੀਆਇਹੁਪੈਗਾਮਾਦਿਤਾਯਗਰਾਂਦਰੇਕੀਤੀ
ਤੇਗੀਨੇਕਰੀਨੀਤੁਪਾਅਕਬਤਨੁਏਹੁਇਨਾਮੁਦਿਤਾ
ਮੁਕਬਲਾਮਾਮੁਕਦਾਰਖਲੀਤਾਹੋਰੁਸਭੇਹੀਸਾਂਈ
ਦੇਨਾਏਦਿਤਾ੧੫੯ਹੀਰਆਖਦੀਗਾਂਝੇਆਜਨ
ਮੇਰੀਕੇਹੋਤਿਖਰੇਖੈਦਾਨਾਦਨਾਹੋਯਜਲਿਬਲਿਕੇਕੇ

ਹਇ ਲੇਹੋ ਹਿਰ ਹੀ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕੀ ਤਤੀ ਨਤਾ ਓਨਾ ਹੋ
ਹਾਇ ਹਾਇ ਮੁਨੀ ਨਹੀ ਜਾਂ ਨਸੀ ਅਨੇਹੁ ਲਾਇ ਕੇਰੁ
ਰਮਗਦਾਦੁ ਨਾਹੈ ਮੁਕਬਲ ਕਿਸ ਬੇਦਰ ਦਬੀਸਿ
ਖਾਆਹੈ ਨਾਲਿ ਬੋਲੀ ਅੰਬੈ ਨਮ ਲਾਦ ਨਾਹੈ ॥੬੦॥
ਹਾਂਝੇ ਹੀਰਾਇ ਕਪਹਰ ਸਾਰਾ ਗਲਿ ਲਾਗਿ ਕੇਦੁਖ
ਦੁਹੈ ਓਨੇ ਸੀਨੇ ਓਪਰੇ ਦਾਗ ਫਿਰਾ ਕਦਾ ਲਾ
ਨਾਲਿ ਮੈਥੂ ਅੰਮਲਾ ਮਲਿ ਮੇਏ ਓਨੇ ਮੁਕਬਲ ਭੰ
ਰਦਾ ਕੁਛੁ ਗੁਨਾਹਿ ਨਾਹੀ ਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਮਾਰ ਦਿਹੈ
ਇਓਨੇ ੧੬੧ ਹਾਂਝਾ ਆਖਦਾ ਅਸਾਂ ਜਾਦੁ ਦੁਹੈ
ਸਾਨੁ ਹਸਿ ਕੇਦੇ ਹਿਰ ਜਾਇ ਹੀਰੇ ਲੀਦੇ ਦੇਹੇ ਤਾਂ

ਫੇਰਮਿਲਸਾਂਅਰਗਏਤੁਪਨਹਖਦਾਇਹੀਗਿਯ ੪੬
ਆਖਰਰੀਨਾਦੀਜਾਤਬੇਨਫਾਨਾਹੀਅਸਾਡਿਠਾ
ਹੀਠੈਕਦਾਜਾਏਹੀਗਿਯਸਖਨੁਰਾਸਤੀਆਖਿਆ
ਮੁਕਬਲੇਨੇਨਹੀਰੀਨਾਬੈਕੋਈਬਫਾਹੀਗਿਯ ੧੬੨॥
ਹੀਰਆਖਦੀਕੋਲਤੇਜੇਫਿਰਮੈਬੁਰੇਹਾਲਿਹੋਇ
ਮਹਾਂਰੰਜੁਲਾਮੀਆਂਮੈਬੈਰੋਈਆਂਨੀਸਭਬਿਦਸ
ਗਲਾਂਹਕਦਜਾਰਹੀਖਸਨੁਦਮੀਆਂਕੁਲਜੀਓ
ਜਾਅਤੇਰੇਪੇਸਕੀਤਾਤੇਗਦਰਸਨੁਮੇਰਾਮੁਕਸੂਦ
ਮੀਆਂਤੈਬੈਜੀਦਦੀਮੁਖਨਮੈਰੂਸਮੈਮੁਕਬਲ
ਮੁਈਤਾਕਹੀਦਾਰੂਦਮੀਆਂ ੧੬੩ਗਾਂਧਾਰੀਰ

ਦੇ ਸਿਆਲਬੇਦਿਦਾਹੋਇਆਜਰੀਰੋਦਦਾਉਠਕੇ
ਗਿੱਆਬੇਲੋਯਾਰਯਾਰਉਹੋਦਦੁਲਗਾਜਿਥੇ
ਹੀਰਤੇਗਾਯਾਬੈਠੇਖੇਲੋਆਹੀਮਾਰਦਾਜੀਉ
ਖਪਾਉਦਾਸੀਸੀਨੇਰਨਕਦੀਬਿਹੁੰਦੀਕਾਰਸੇ
ਲੋਮੁਕਬਲਤਾਮਨਰੁਚਦਾਆਸਕਾਂਨੁਨੈਣੀਨੀ
ਦਨਾਅੰਦਦੀਕਿਸੇਦੇਲੋ੧੬੪ਗਾਯਾਹੁਲਿਖੇ
ਬਹੁਤੁਬਿਹਾਲਪਾਇਅਗਹਿਸਾਸਬਰਕਗਾਰ
ਥੇਜੀਸੁਪਬਪਜਾਹੰਨਦੀਭੁਲਗਈਮੁਹਿਟੋਰ
ਆਯਾਰਥੇਜੀਹੀਰਨਾਉਮਹੁਬੂਬਦੇਬਖਸਮੈ
ਨਮੀਰੋਰਬਰਹੀਮਗਫਾਰਥੇਜੀਅੰਨਲਹਕਕ

ਹਿੰਦੁਆਨਸੁਰਦਾਂਗੁਮੁਕਬਲਮੁਲਨਸੀਗਦਾਦਾਗੇ ੪੭
 ਜੀ ੧੬੫ ਗਿਮਗਾਏਦੇਕਮਲੀਹੀਰੋਈਕੀਤਾ
 ਗਾਏਦੇਇਸਕਸ਼ੁਲਾਹੋਰੁਦੁਖਤੇਸੁਲਹਿਜਰਚੇ
 ਗਾਪਗਇਸਦਿਛੋਣੇਥੀਮਰਨਰੁਲਾਪਰਆਦ
 ਦੀਜਲਾਇਕੇਹੀਰਕਹਦੀਇਨਾਦੁਤੀਆਂਦਕਰੀ
 ਨਾਸਅਲਾਮਾਏਹੀਗਦਿਛੋਣੀਹੰਗਾਂਝੁਣੇਥੇਮੁਕ
 ਬਲਰਬਥੇਪਾਧਸੀਸਬਰਸਲਾ ੧੬੬ ਮਲਕੀ
 ਹੀਰਦਾਦੇਖਿਕੇਸੇਖਦੀਦਾਨੁਚਕਸਿਆਲਨੁਤੁ
 ਰਤਸਦਾਦਦੀਹੀਜੇਕਛੁਹੀਰਥੇਸਖਤਜਬਾਬ
 ਸੁਇਆਭੀਮੇਆਖਿਕੇਤਰਤਸਦਾਦਦੀਹੀਪੀ

ਅਹੋਰਾਣੇ ਸਾਰੇ ਪਾਤਿਜੀ ਮਿਕਿ ਸੇਬੇ ਦਹਮਾ
 ਖਾਵਟੀ ਹੀ। ਥਾਏ ਮਾਰੀਏ ਮੁਕਬਲਾ ਹੀ ਤਾਈਨ
 ਹੀ ਤੁਡਿਤੀ ਲੀਕਾ ਲਿਗਾਵਟੀ ਹੀ ੧੬੭। ਪੀਆ
 ਮਾਗਾ ਬਰਾਗਾ ਨਾਹੈ ਨੀ ਚੁਚਕਾ ਮੁਕੀਨੁ ਆਖਸੁ ॥
 ਵਟਾਹੀ। ਖੁੰਨਿ ਦਿਯੋ ਕਾਂਦਿ ਚਸਾਣੀ ਅਨਰੋਪਤਾ
 ਵਟਾਵਖਤ ਨਪਾਂ ਵਟਾਹੀ। ਰੁਲਕੇ ਹੀ ਰਨੁ ਸਰਾ
 ਦੇ ਛੋਟਿ ਕਰਸਾਂ ਚੁਚਕਾ ਲਕੀ ਦਾਜੀ ਉਪਗਾਂਦ
 ਵਾਹੀ। ਘਰੋ ਉਠਿ ਕੇ ਮੁਕਬਲਾ ਨਿਮੁ ਝੁਟਾ ਘਰਿ
 ਕਾਜੀ ਦੇ ਉਠਕੇ ਜਾਂ ਵਟਾਹੀ ੧੬੮। ਕਾਜੀਆ
 ਖਿਆ ਚੁਚਕਾ ਮਿਹਰਕੀਤੀ ਦਰੁ ਦੇ ਲੇਤੁ ਕਿਸਰੇ

ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸੇ ਨ ਲਿ ਕਿ ਛੁ ਮਾਂ ਮ ਲਾ ਸੁ ਗ ਨ੍ਰ ੪੬
ਹੀ ਸੁ ਰ ਤ ਹ ਲ ਤੇ ਮੁ ਹ ਰ ਕ ਰਾਂ ਦ ਨ ਹੈ ਕਿ ਸੇ ਸ ਰਾ
ਦੀ ਗ ਲਿ ਨੁ ਪ ਕ ਤ੍ਰਿ ਆ ਹੈ ਕਿ ਸੇ ਗ ਲ ਦ ਅ ਗ ਤ
ਪੁ ਛਾ ਦ ਨ ਹੈ ਮੁ ਕ ਬ ਲ ਖ ਗ ਹੀ ਕਾਰ ਜ ਕਿ ਤ ਤੇ
ਗ ਆ ਖ ਮ ਹ ਰ ਜੀ ਕੀ ਫੁ ਗ ਮਾ ਦ ਨ ਹੈ ੧੬੯੯
ਚ ਕੋ ਰੋ ਇ ਕੋ ਆ ਖ ਦਾ ਕਾ ਜੀ ਏ ਨੁ ਮੀ ਆ ਹੀ ਰ ਨੁ ਰੁ
ਲਾ ਪ ਨੁ ਇ ਆ ਹੀ ਮੁ ਹ ਮਾਂ ਦ ਦਾ ਬੋ ਲ ਦੀ ਮਾ ਪ
ਆ ਨੁ ਇ ਸ ਨੁ ਸ ਗ ਮ ਹ ਤਾ ਓ ਨ ਆ ਆ ਇ ਆ ਹੀ ਨ
ਲਿ ਚਾ ਕ ਦੇ ਅ ਖ ਆ ਲਾ ਈ ਅੰ ਸ ਮਾਂ ਓ ਬਾ ਪ ਦਾ
ਰੁ ਰ ਮ ਗ ਦਾ ਇ ਆ ਹੀ ਸ ਮ ਸੁ ਏ ਤ੍ਰਿ ਨਿ ਚੀ ਹੀ ਰ ਤਾਂ

ਪੁਰਾ

ਈਉਸਦੇਏਹੁਕੀਜੀਉਦਿਚਸਾਇਆਹੀ१੭०
ਕਾਜੀਕਲਮਦੁਵਾਤਮੰਗਾਇਕੇਜੀਲਿਖਹੀਰਨ
ਤੁਰਤੁਇਸਮੀਆਪਿਤਮਤਵਾਰਨਸਾਦਿ
ਕੇਕਹਿਆਕਾਜੀਜਾਏਕੇਹੀਰਨਦੇਹਪੈਗਾਮ
ਮੀਅੰਗਾਹੁਕਾਸਰਾਦੇਨਿਛੀਨੁਲਿਆਉਛੁਣੈ
ਕੇਇਕਘਣੀਨਦੇਹਅਰਾਮਮੀਅੰਗਾਜਾਇਲਿ
ਖਿਆਲੈਕੇਕਾਜੀਐਵਾਦਿਤਾਮੁਕਬਲਹੀਰ
ਦੇਹਥਾਐਲਾਂਮੀਅੰਗਾ१੭੧ਹੀਰਅਦਬਦੇ
ਨਲਿਸਲਾਂਮਤਾਂਦੀਏਮਚਟਕੇਸਿਰੇਤੇਚਾਇਸ
ਰਦੀ।ਜਾਇਹੁਕਾਸਰਾਦੇਰਜੂਹੇਈਨਿਛੀਮਾਰ

ਨੇਕੁਟਟੇਨਾਹਡਰਦੀ।।ਹਥਬੀਨਕੇਰੋਬਰਕਾ
ਜੀਏਦੇਖਨ੍ਹੀਹੋਇਸਤਿਸਲਾਮਕਰਦੀਰੰਗੁਰੀ
ਰਦਾਮੁਕਬਲਾਸੁਰਖੁਹੋਇਆਮੁਹਿਚੂਚਕੇਦੇ
ਦਰਤਗਈਜਰਦੀ॥੧੧੨॥ਕਾਜੀਪਕੁਕ੍ਰਿਮਾਹੀ
ਗੁਰਿਕਤਾਨੁਈਆਨਦੀਸਿਫਤਸੁਣਾਇਖਾਂਨੀ॥
ਦਰਦੇਨਾਮਖੇਕਰੇਂਆਪਭਿਠਾਕਿਸਦਿਤੀਆਮ
ਕਲਸੁਣਾਇਖਾਂਨੀ॥ਖੇਤ੍ਰੇਗਦਿਕੇਚਕਸਲਾਹਿ
ਨੀਰੈਕਿਥੇਅਕਲਗਈਫੁਰਮਾਇਖਾਂਨੀ॥ਹੀਰ
ਮੁਕਬਲੇਨਾਇਕੀਨਫਾਕੀਤੋਪ੍ਰੰਗਟਖੇਲਕੇਮਖ
ਦੇਖਾਲਾਏਖਾਂਨੀ॥੧੧੩॥ਹੀਰਆਖਦੀਰੋਇ

ਕੇਕਾਜੀਏਨੂਮਿਅੰਕੇਹੀਅੰਧਰਿਕਤਾਦਾਂਈਅੰ
 ਨਿ। ਲੈਕੇਰਿਸਦਤਾਂਕਰੇਖਸਾਂਸਤਾਂਤੰਗੁਣਿਆਪ
 ਏਫਾਹੀਅੰਪਾਈਅੰਹੀ। ਗਾਂਧਰਿਯਮੁਸਤਾਕ
 ਦਾਯਾਰਸੇਗਾਅਯਕਲਿਨਾਮਖੀਆਲਾਈਅਹੀ
 ਮੁਕਬਲਯਾਰਦੇਨਾਉਥੇਲਖਹੀਗੰਘੇਲਪਤੀ
 ਆਦਟਦਟਾਈਅੰਹੀ। ੧੭੪ ਕਾਜੀਆਖਦੰ
 ਛਰਚਤਗਾਈਅੰਨੀਉਸਤਾਦਦਾਕਾਹਿਆਤੰ
 ਮੀਨਹੀਰੇ। ਨੇਕਬਖਤਹੋਇਸੁਲਾਕਰਿਨਾਲਖਨ੍ਹੇਦੇ
 ਲੋਕਫਰਦਾਜੀਦਗਾਭੰਨਹੀਰੇ। ਕੀਦਟਦੁਖਟਦੁ
 ਖਾਦਟਾਹੀਸਦਦਾਇਕੇਚਾਕੁਟੀਰਿਨਹੀਰੇ। ਮੁਹ

ਤਜੁਹੈਗਤਦੇਕੂਤਦਾਨੀਪਲੇਮੁਕਬਲੇਦੇਨਹੀਮ
ਸਨਹੀਗੇ੧੧੫।ਹੀਰਆਖਦੀਕਾਜੀਆਹੁਕ ੫੦
ਮੁਤੇਰਾਜੇਗਸਰਾਦੇਕਹੇਸੇਮੀਨਸਮੇਯਪਰਗੰਝੇਨ੦
ਲਜੇਕੋਲਮੇਗਸੇਤਾਜੀਦਦੀਮੁਲਨਭੀਨਸਮੇਯਨ
ਹੀਸਿਗਦੀਗੁਈਆਂਸਕਿਆਥਕੀਤਾਰਬਦਾ
ਸਿਰਤੇਫੁਲਿਆਮੈਮੁਕਬਲਦਰਜਦੀਥੇਜਾਏ
ਭੇਦੀਗਪਟੀਕੋਲਆਪਣਾਮੁਲਨਭਨਸਮੇਯ੧੧੬
ਕਾਜੀਆਖਦਾਸਗਤੇਚਲਿਨਿਛੀਸੇਤਾਂਨਦੇਗ
ਹਿਨਜਾਈਐਜੀਮਨਕਹਿਆਓਸਦਾਦਿਨੀਹੀ
ਰੇਗਲਿਨਾਮੁਲਹਲਾਈਐਜੀਹੀਰੇਹਕਿਹਿਲਾ ਦਾ

ਲਪਟਾਣੁ ਲਈ ਐਤਾਣੁ ਬੁਝਹਰਾਂ ਨਖਾਈ ਐ
 ਤੀ ਕੁਟੈ ਕੁਬਲੇ ਜੇਹਿ ਆਸ ਕਾਨੁ ਪੁਰੁ ਪੇਲ
 ਕੇ ਮੁਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੀ ੧੧੭ ਹੀਰ ਆਖਦੀ ਤ
 ਬਿਆਸ ਗਾਈ ਆਂ ਮੈ ਤਾਂ ਮੀ ਨਿਆ ਹੁਕਮ ਰੰਗੀ ਦਿਖਾ
 ਚਾਹੀ ਗਾਹਿ ਅਸ ਕਦ ਅਸ ਥਾਂ ਮੀ ਨਿਲੀ ਤਾਂ ਕਾਜੀ
 ਫਾਸ ਦਾਰਾ ਹੁਸੈ ਤਾਨ ਦਾਹੀ ਆਗੇ ਨਾਲਿ ਮੈ ਅਖੀ
 ਆਂ ਲਾਈ ਆਤੀ ਮੇਰਾ ਸਰੁ ਕਬੀਲ ਨੁ ਜਾਣੁ ਦਹੀ
 ਵੀ ਮਾਂ ਬਾਣੁ ਗਲ ਮਹਾਂ ਕੁਬਲੇ ਦੇ ਦਿਲੈ ਮੀ ਨਿਆਂ
 ਹੁਕਮ ਜੁ ਬਨ ਦਾਹੀ ੧੧੮ ਕਾਜੀ ਆਖਦਾ ਦੇਹਿ
 ਤਬਾਬ ਮੈ ਨੂਰੇ ਗਸਮੈ ਕੇ ਕਰੋ ਸੁਆਲ ਹੀਰੇ ਸਹ

